

MUISTITIKKU

Jouko Kivimetsä

Romaani

2018

Kirjoittaja Jouko Kivimetsä

Kiitokset

Erityiskiitos Pirjo Pentikäiselle, joka on huippu editoija ja kustannustoimittaja. Suosittelen hänen apuaan kaikille alkaville kirjailijoille.

Kiitos puolisololleni Raija Kivimetsälle, joka on tukenut minua kaikissa kirjoittamisen vaiheissa.

Yhteys palautetta varten: jouko.kivimetsa@gmail.com

© Jouko Kivimetsä. Tämän e-kirjan printtaaminen muuta kuin omaan henkilökohtaiseen käyttöön tai kopiointi ja jakaminen millään menetelmällä on kielletty.

MUISTITIKKU

1. Luku

Vanki raahautuu pesutuvasta vuoteelleen. Lantionseutu on samanaikaisesti turta ja tulella. Hän riisuu veriset alushousunsa ja paistaa ne roskeen. Onneksi hänen sellissään ei ole tänään muita. Hän pyyhkii itseään vessapapereilla eikä halua mennä suihkutiloihin pilkattavaksi, ujuttaa vaivalloisesti uudet alushousut jalkaansa ja vääntäytyy ylävuoteelle tuskasta irvistäen. Vanki tuijottaa seinään ja piirtelee siihen sormellaan. Hän tietää, ettei tämä kerta tule jäämään ainoaksi. Hän vannoo kostoja. Ei raiskaajalleen vaan puolisolleen.

2. Luku

20.09.2008

Marketta sulki vihreän muovisen postilaatikon kannen tien varressa. Hän lähti kävelemään mietteissään kohti keltaista rintamamiestaloaan. Vaahteranlehtiä oli tippunut puista jo niin paljon, että oli alettava haravoimaan. Vaahteranlehdet paakkuuntuivat helposti sateella ja oli helpompi haravoida niitä ajoissa. Talon työt olivat raskaita yksinäiselle naiselle.

Marketta tutki pehmustettua kuorta ja siirsi kuoren vasempaan käteensä, kun hän avasi portin. Portin kautta pääsi talon ulko-oven luona olevaan koira-aitaukseen, jonka isäntä oli tehnyt heidän mustalle cockerspanielilleen. Koira hankittiin, koska lapset niin toivoivat sitä. Nyt koira oli kuollut jo aikaa sitten, mutta aita oli jäljellä. Samoin oli kuollut isäntäkin ja toinen lapsista. Toiseen lapseen Marketta oli menettänyt kontaktin kokonaan. Marketta tunsu olonsa hyvin yksinäiseksi. Pitäisikö hankkia uusi koira - vai kaataa aita, hän mietti.

Sisällä Marketta pani kuoren pöydälle ja sytytti uuden kynttilän miehensä ja poikansa kuvien väliin eteisen pöydälle. Marketta mietti, pitäisikö kynttilä sytyttää myös hänen tyttärensä muistoksi. Ei vielä.

Pöydän takana oli peili. Marketta näki peilissä 54-vuotiaan naisen, jolla oli luonnonkihara, ennen niin tumma mutta nyt huolestuttavasti harmaantuva tukka. Silmät olivat harmaan vihreät, hyvin erikoisen väriset. Joku oli sanonut niistä, että silmäsi ovat kuin ikkunat johonkin niiden takana olevaan mystiseen maailmaan. Marketan iho oli kuultava ja ikään nähden sileä, hiukan englantilaisen kostean ilmaston iho, ohuen maitomainen, jossa veren punerrus näkyi usein läikkinä. Suun ilme näytti peilissä pitkäaikaisen murheen murtamalta, kärsijältä, joka kanto murheen kruunua nöyrästi. Pitäisiköhän aloittaa elämässä uusi kausi ja hymyillä, ajatteli Marketta ja nosti toisella kädellään oikeaa suupieltään ylöspäin. Pieni väre välähti hänen silmissään. Näytän paljon kauniimmalta hymyillessäni. Enkä minä muutenkaan vielä niin rupsahtanut ole. Ajatus nosti hetkellisesti Marketan mielialaa, kunnes mieliala taas valahti. Ei tässä nyt niin hirveästi iloittavaa ole elämässä. Kuolemaa odotellessa, Marketta muisti mummunsa perushokeman, jota mummu toisti leskeksi tultuaan. Tätä kuoleman odottelua kesti hänellä noin 25 vuotta.

Marketta otti kuoren käteensä. Kirje oli tullut Espanjasta. Ei mitään lähettäjä tietoa. Marketan eno asui Marbellassa, olikohan se häneltä, oliko jotakin sattunut? Sisällä oli toinen pieni kirjekuori, jossa luki Marketan nimi tekstatuilla kirjaimilla. Marketta avasi toisenkin kuoren ja löysi sieltä tietokoneen muistitikun. Tikkuun oli kiinnitetty teipillä pieni arvan kokoinen paperirulla kuin viesti kirjekyyhkyn jalassa. Marketta rullasi sen auki.

TÄRKEÄÄ. Lue tikun sisältö yksin.

Paperin teksti oli printattu, joten käsialasta ei voinut päätellä mitään. Marketta käänteli lappua hämmentyneenä, mutta muuta siinä ei lukenut. Oliko tämä jokin kumma nigerialaiskirje, joissa tarjottiin rahaa uskomattoman edullisilla ehdoilla. Näistä Marketta oli kuullut. Ainakin teksti oli virheetöntä suomea. Marketta meni tietokoneensa ääreen. Hän oli juuri hiljattain hankkinut vanhan kunnostetun tietokoneen läheiseltä ammattiopistolta. Marketta halusi pitää sillä yhteyttä kummityttönsä ja oli saanut valmennusta koneen käyttöön naapurin nuorelta pojalta. Marketta käynnisti tietokoneen,

jonka tuuletin oli aika äänekäs. Laite oli jo parhaat päivänsä nähnyt, mutta se palveli hyvin Markettaa.

Muistitikku oli Marketalle uusi asia. Hänen miehensä oli käyttänyt perheen kirjanpitoon konetta, johon laitettiin muovilevyjä, joita kutsuttiin korpuiksi. Miehen kuoltua kone ja korput vietiin vintille, koska Marketalle oli vakuutettu, että kone oli aikana elänyt eikä sillä tehnyt enää mitään. Marketta oli nähnyt naapurin pojan käyttävän muistitikkaa valmennuksen aikana, mutta nyt ei voinut pyytää häneltä apua, koska tikku piti lukea yksin. Marketta löysi tikun näköisen reiän koneen lattialla seisovan osan takaa. Marketta työnsi tikkaa reikään, mutta se ei mennyt sisään. Sitten hän käänsi tikun ylösalaisin ja nyt se upposi paikalleen. Marketta nousi istumaan ja veti tyytyväisenä henkeä. Näyttöön tuli kysymys avataanko tikun sisältö katsottavaksi. Marketta tarttui hiirensä, jonka avulla nuoli liikkui vielä hiukan kömpelösti mutta määrätietoisesti. Marketta klikkasi etusormellaan ja jäi odottamaan sisällön aukeamista.

Luku 3

12.10.2005

Marcus oli ystävänsä Jalon kanssa kahvilla tennisottelun jälkeen. Marcus oli jälleen voittanut. Hänet tunnettiin siitä, että hän inhosi häviämistä kaikilla elämänsä alueilla. Jalolla oli tapana myötäillä tiukoissa paikoissa, jotta Marcus ei suotta ärsyntyisi. Jalo tuli hätääntyneeksi, jos joku ärsyyntyi hänestä. Marcus saattoi tulla hyvin pahalle päälle pelkämästä tennisottelun häviämisestä. Jalo kertoi vaimolleen joskus löysäilevänsä lyöntejä ottelun ratkaisevalla hetkellä. Marcuksen kanssa sai voittaa pelejä mutta ei ottelua. Vaimo oli ihmetelty, miksi Jalo sitten edes pelaa Marcuksen kanssa. Olisit mieluummin enemmän pienen lapsesi kanssa.

- Kuntoilun vuoksi, mutta voin viedä Jonnan tarhaan koko ensi viikon, oli Jalo vastannut.

Miehillä oli tapana istua ottelun jälkeen kahville ja jutella ajankohtaisista asioista. Keskustelut koskivat yleensä työpaikan tapahtumia tai yleisiä uutisia, ei henkilökohtaisia asioita. Jalo ei missään tapauksessa halunnut udella Marcuksen asioita. Hän saattoi ärsyntyä väärästä kysymyksestä.

Maailmanmestaruuskilpailujen avajaisfiasko Helsingin stadionilla oli kirvoittanut vilkkaan keskustelun, kun soittajilta oli jätetty sadekatos pois, koska ”ei siihen iltaan nyt varmaan sade osu”, Marcus ja Jalo olivat nauraneet. Vettä tuli enemmän tunnin aikana kuin Suomen säähistoria muistaa. Kulkueet tarpoivat nilkkaa myöten vedessä ja Apocalypticin arvosellot oli peitetty sellofaanilla. Tästä aiheesta oli helppo olla samaa mieltä, nauraa ja manata yhdessä.

- Mieti Jalo, Apocalypticin spelar sello som fan - eli sellofan, förstår du! nauroi Marcus omalle vitsilleen niin että hänen kahvinsa läikkyi.

Jalo kiirehti siivoamaan läikkää pöydältä servetillään mutta muisti nauraa samanaikaisesti. Jotteri Marcus luulisi, ettei hän ymmärtänyt vitsiä. Kyllä Jalo ymmärsi sen muttei pitänyt sitä kovin hauskana eikä sitä, että Marcus usein korosti suomenruotsalaisuuttaan. Se sai Jalon tuntemaan itsensä jotenkin alempiarvoiseksi.

Maan johtamispolitiikkaan Marcuksella oli satiirinen, asioiden yläpuolella oleva kanta. Kukaan päättäjistä ei osannut hoitaa tonttiaan niin hyvin kuin Marcus ilmeisesti olisi pystynyt.

CopterLinen pudonnut helikopteri oli aihe, jota ei ollut päässyt helposti selättämään. Kaverukset aprikoivat paljon, oliko se venäläisen mafian kosto vai vain teknisestä viasta johtuva onnettomuus. Marcus kertoi lähes kerskaillen, kuinka hän oli lentänyt samalla kopterilla Tallinnaan neuvotteluihin juuri edellisellä viikolla.

Tänään tapahtui kuitenkin jotain erityistä. Marcus purki parisuhteensa ongelmia, kertoi jotakin vaimostaan Johannasta. Jalo oli nähnyt Johannan vain muutamia kertoja vaikka he olivat olleet paljon tekemisissä vuosien varrella Marcuksen kanssa. Jalo oli hiljaa ja kuunteli. Jalo oli tuntenut Marcuksen jo lukioajoilta. Suhde oli kestänyt vaihtelevan aktiivisena nyt jo lähes 20 vuotta. Oli erittäin poikkeuksellista, että Marcus kertoi mitään henkilökohtaista, jollei se ollut itsekehuja. Hän ei koskaan ollut puhunut mistään omista ongelmistaan. Jalo vastaili harvakseltaan mutta vaikutti kiinnostuneelta ja keskittyi kuuntelemaan.

- Mikä siinä oikein on, että suomalaista naista ei saa millään tyytyväiseksi?

Marcus puristi molemmat kätensä nyrkkiin ja katsoi sivulle Jalon yli.

- Johanna sai nytkin juuri korotuksen talousrahaan, mutta ei sekään nyt mukamas riitä.

Jalo pyöritteli paperiin käärittyä kahden sokeripalan pakettia käsissään.

- Se haluaisi mennä töihin, mutta eihän siinä mitään järkeä ole. Mun palkka riittää meille molemmille hyvin. Mä teen pitkää päivää ja on vaan reilua, että ruoka on valmiina ja koti siivottu kun mä palaan kotiin, eikö?

Jalo asetteli lusikkaa kahvikupin reunalta toiselle, mutta ei katsonut Marcusta.

- No haluaisiko se Johanna mennä johonkin erityiseen hommaan, mistä se nauttisi? kysyi Jalo pienen hiljaisuuden jälkeen.

Marcus mulkaisi Jaloa kysyen ilmeellään, että kenen puolella Jalo oikein oli. Marcus nosti polvensa toisen päälle.

- Tai missä voisi sen mielestä tehdä jotakin merkityksellistä?, jatkoi Jalo ja nosti katseensa Marcukseen ja aisti Marcuksen ärsyyntyneen. Jalo tunsu miten hänen kaulansa alkoi taas punottamaan. Jaloa huolestutti, ettei Marcus näkisi sitä.
- Ei se mihinkään kunnon hommaan pysty! sanoi Marcus, otti polven pois toisen jalan päältä ja nojautui eteenpäin lähelle Jaloa, joka siirsi päätään kymmenen senttiä taaksepäin.
- Johannan opiskelutkin jäi kesken. Ei sille ole tarjolla kuin hanttihommia. Mitä järkeä sellaisessa on, että mä joudun maksaan kodinhoidosta jollekin huijarifirmalle paljon enemmän kuin Johanna tienaa käteen jossakin kaupan kassalla. Mitä järkeä! Nauttisi nyt vaan tilanteesta, kun on vapautta ennen lasten tuloa ja harrastaisi jotakin, jos kodinhoitaminen ei kiinnosta tarpeeksi.

Marcus ojentautui hiukan kauemmaksi Jalon kasvoista.

- Jotakin mitä kotona voi harrastaa, lisäsi Marcus.

Jalo katsoi ulos ikkunasta. Lokakuun päivä oli tyyni. Lehdet eivät liikkuneet puissa eikä maassa. Koko maisema oli vihreän ja keltaisen sekoitus. Ruohikolle pudonneet lehdet tekivät nurmesta keltapilkullisen. Puissa oli edelleen myös vihreitä lehtiä keltaisten seassa. Koko maisema tenniskeskuksen kahvilan ikkunasta näytti yhtenäiseltä vihreänkeltaiselta seinätapetilta.

Johanna oli puoli vuotta sitten kysynyt puolisoltaan, voisiko hän mennä työväenopistoon kielikurssille tai maksulliselle maalaamisen viikonloppukurssille. Marcus oli kuitannut nämä pyynnöt vain toteamalla, että se on liian kallista, ajanhukkaa, et opi kuitenkaan maalaamaan, mitä siitä maalaamisesta on hyötyä, siellä vain kukkopojat alkavat vikitellä sua tai että miten sä sellaiselle ehdit, kun ikkunatkin on kotona pesemättä, vaikka lupasit jo viikko sitten. Johanna ei enää sen koommin kysellyt kurseista.

- No mitäs jotkut vapaaehtoishommat, vaikka niistä ei maksetakaan. Kai se niitä osasi? Ja pysyisi tyytyväisenä, jatkoi Jalo sitkeästi.

Taas Marcus mulkaisi Jaloa. Mutta nyt Marcus muutti äänensä yhtäkkiä miellyttäväksi. Niin hän teki yleensä ennen kuin pyysi toiselta palvelusta, mutta nyt hän oli oikeasti tyytyväinen.

- Niin miksei. Siinähan voisi auttaa vähemmän onnekkaita ja oppisi samalla elämän realiteetteja ja perspektiiviä. Hei, hyvä idea Jalo! Jalo huokaisi ja rentoutui.

Jokin valo oli syttynyt Marcuksella. Hän keskeytti keskustelun, iski tyhjentyneen kahvimukin pöytään, nappasi urheiluvarustereppunsa ja poukkasi pystyyn.

- Kiitos pelistä ja vapaaehtoistyöideasta. Nähdään ensi viikolla.

Luku 4

20.09.2008

Tikun tiedostonäkymä aukesi Marketan tietokoneen näyttöön. Tikussa oli vain kaksi tekstidokumenttia. Toisen nimenä oli Saate ja toisen alla luki Päiväkirja. Marketta kaksoisklikkasi saate-ikonia, kuten naapurin poika oli opettanut. Jo saatteen ensimmäiset rivit saivat Marketan vetäisemään nopeasti henkeä ja sitten hänen hengityksensä loppui kokonaan.

Marketta nosti hiirikäden suunsa eteen. Hän luki eteenpäin mutta ei nähnyt enää hyvin, koska silmiin tulvahtaneet kyynelleet alkoivat häiritä näkökykyä. Hän koetti siirtää dokumenttia alaspäin hiirellä, mutta esiin tuli vain laatikko, jossa luki Leikkaa, Kopio, Liitä ja muuta, josta Marketta ei ollut kiinnostunut. Hän oli vahingossa painanut hiiren oikean puolesta nappia keskimmaisella sormella. Hän alkoi sohia ja klikkailla hiirellä dokumenttia, sai laatikon pois häiritsemästä näkymää ja lopulta kädet vapisten dokumentin näkyviin kokonaan. Marketta luki sen loppuun ja alkoi sitten itkeä. Itku tuli ensin vaimeana ja tukahdutettuna kuin valitusvirtenä, sitten vuolaammin ja vuolaammin ja lopulta sydäntä särkevänä alkuhuutona kuin ikiaikaisena äidinhuolen parkaisuna.

Luku 5

12.10.2005

Kotinsa lähistöllä Marcus teki niin kuin hänellä oli usein tapana. Hän pysäköi autonsa korttelin päähän siten, että sitä ei näkynyt heidän rivitaloonsa. Jos Johanna huomasi asian ja kysyi miksi Marcus jätti autonsa niin kauaksi, Marcus sanoi, ettei löytänyt parkkipaikkoja lähempänä tai että hän halusi hiukan kävellä hoitaakseen kuntoaan kun kerran oli istumatyössä ja se lisäsi näppärästi kävelyä, kun jätti autonsa kauemmaksi.

Marcus hiippaili heidän asuntonsa kulmalle kohtaan, josta loppumatka ulko-ovelle kulki räystään alla seinän viertä eikä pihatien kautta. Marcus katsoi kulkiessaan sisään ja yritti nähdä mitä Johanna puuhasi siellä. Usein Marcus tuli kotiin ennen kuin Johanna odotti hänen pääsevän töistä tai erikoispäivinä Marcus ilmoitti tahallaan tuloaikansa myöhäisemmäksi kuin mitä hän todellisuudessa arveli menon kestävän. Sitten hän ilmoitti, että palaveri oli loppunut aiemmin kuin hän luuli.

- Eikö ole hyvä että tulit aikaisemmin? Eikö ole hyvä ilmoittaa varmuuden vuoksi myöhäisempi aika kuin aina myöhästyä ilmoittamastaan ajasta, sehän on toiselle inhottavaa kun myöhästyy, hän sanoi. Marcus oli mies, joka oli aina oikeassa.

Tämänkertaisen tenniskäynnin Marcus oli ilmoittanut vasta alkavan siihen aikaan, kun hän oli jo talolla. Marcus katsoi sisään makuuhuoneen ikkunasta, mutta ei nähnyt huoneessa ketään. Sänky vaikutti koskemattomalta. Olohuoneen kohdalla Marcus pysähtyi ikkunan reunan viereen ja kurkisti sisään varovaisesti. Hän näki Johannan olevan olohuoneessa nojatuolissa. Johanna oli pitkä ja hoikka kuten isänsäkin oli ollut nuorena. Kasvoissa oli silti jotakin äidin olemuksesta, vaikka Johannan hiukset olivat vaaleammat ja ne olivat pitkät. Marcus oli pitänyt Johannaa hyvin kauniina tavatessaan hänet ensi kerran. Marcus piti Johannan ylvästä ryhdistä ja jäntevästä olemuksesta. Johanna oli edustava, se oli Marcuksen mielestä erittäin tärkeää. Hän halusi vaimonsa olevan edustava.

Johanna täytti nojatuolissa ilmeisesti ristikkoja. Marcus oli sanonut Johannalle usein, että hänen mielestään ei ollut mitään tyhjämpäväisempää kuin ristikoiden täyttäminen. Asian ajattelu nosti Marcuksen verenpainetta. Hän käveli reippain askelin olohuoneen ikkunan ohitse kohti ulko-ovea.

Marcus tuli sisään, murahti tervehdysten ja meni viemään tennistavaransa kodinhoituhuoneeseen katsomatta olohuoneeseen.

- Mitä on ruokana?
- Tonnikala-juureslaatikkoa. Mutta laitoin sen vasta uuniin, koska odotin sinun tulevan vasta joskus tunnin päästä, sanoi Johanna ja laittoi ristisanan sohvapöydälle.

Marcus tuli keittiöstä olohuoneeseen oluttölkki kädessä. Hän istuutui nojatuoliin ja veti purkin sokasta auki. Marcus otti kulauksen tölkistä ja katseli Johannaa. Johanna odotti kiltisti, kunnes mies alkoi puhua asiaansa. Marcus otti vielä toisen kulauksen olutta ennen kuin alkoi puhua.

- Olen miettinyt sitä sun työasiaa, Marcus sanoi.

Johanna suoristi selkänsä ja jäi odottamaan, kun Marcus sai otettua kolmannen kulauksen olutta.

- A: Mistä sä kuvittelet löytäväsi töitä ilman mitään tutkintoa muualta kun jostain Siwan kassalta?

Johanna lysähti takaisin kumaraan.

- B: Mitä järkeä sun olisi olla semmoisessa hommassa? Huono liksa ja häpäisisit mun maineen töissä. Täällä kotona hommat pitäisi antaa jollekin siivousfirmalle ja catering-palvelulle, vai?

Johanna puri alahuultaan.

- C: Jos sä nyt kuitenkin pääsisit, todennäköisesti mun suhteiden avulla, johonkin siedettävään hommaan, jota mun ei tarvitsisi hävetä, niin sä kuitenkin joutusit jättämään sen kohta, kun tuut raskaaksi. Eikö?

Johanna huokaisi ja jäi pää takakenossa katsomaan kattolamppua. Hänen silmänsä kostuivat. Itku on usein naisten voimakkain neuvotteluväline puolison kanssa neuvoteltaessa. Johannan itkulla ei ollut kuitenkaan ollut Marcukseen koskaan mitään vaikutusta. Marcus muuttui silloin vain erityisen jäiseksi. Edellisellä kerralla kun aihetta käsiteltiin, Marcus oli vain alkanut nauraa, pilkata ja vähätellä Johannaa ja käyttäytyneen pelottavasti. Johanna koetti pidättää itkunsa.

- Mutta, sanoi Marcus ottaen taas huikat olutta ja väänsi kasvonsa juonikkaaseen virneeseen. Kun sä et osaa kerran nauttia vapaudestasi ennen kuin lapsia alkaa syntyä muuta kuin tekemällä noita idioottimaisia ristikoita...

Marcus huitaisi oluttölkkipädellä kohti pöydällä makaavaa ristikkolehteä ja olutta roiskui sohvapöydälle. Johanna otti nopeasti sohvapöydän alla olevasta laatikosta hänen itsensä sinne kauniisti taittamista serveteistä yhden ja alkoi pyyhkiä olutta pois. Marcus halusi, että kun hänen bisnestuttunsa tulivat käymään heillä kotona illallisella, kaiken piti olla täydellistä. Ruuanlaitossa, itsensä kaunistamisessa ja paikkojen siivoamisessa oli silloin niin suuri homma, että Johanna oli esivalmistellut näitä iltoja kaikin tavoin, esimerkiksi taittamalla astiastoon sävytettyjä servettejä valmiiksi kattausmuotoon. Johannaa kirpaisi miehensä ilmaisu ”nauttia vapaudestasi”. Koti tuntui vankilalta.

- ...niin, voisit tehdä jotakin josta tulisi meille hyvää mainetta, ei olisi liian pitkä päivä ja josta voi tarvittaessa luopua helposti. Eli jotakin edustavaa vapaaehtoishommaa.

Marcus laittoi oluttölkkipäden lepäämään nojatuolin kädensijalle ja tarkkaili Johannan reaktioita. Johanna käänsi katseensa kattolampusta Marcukseen ja oli odottava.

- Ajattelin että Mannerheimin lastensuojeluliiton jutut voisi olla hyviä. Jos vaikka oppisit siellä etukäteen lastenhoitoa. Ja sillä on ainakin hyvä maine. Ei ne ainakaan mitään kommunisteja ole sillä rintamalla, Marcus nauroi nauruaan, jota kukaan ei koskaan ollut kuvannut sydämelliseksi.

Eikä siellä juokse juuri miehiä, ajatteli Marcus. Eikä naiset ole lesboja. Mutta näitä asioita Marcus ei sanonut, koska hän ei halunnut muiden tietävän, kuinka mustasukkainen hän on. Tai kuinka paljon hän inhosi homoseksuaaleja.

Luku 6

20.09.2008

Marketta kävi keittiössä hakemassa talousrullan, repäisi siitä monta ruutua ja peitti kosteat kasvonsa papereilla. Se ei riittänyt vaan hän meni WC:n lavuaarin ääreen huljuttamaan nenän, suun ja silmien eritteet pois. Pyyhittyään kasvonsa käsipyyhkeeseen, Marketta katsoi peiliin ja näki itkettyneet kasvonsa. Ihanaa kun tuli itku, vaikka tässähän voi olla ilon paikka. Kuulen jotakin vihdoin tyttärestäni. Marketta sipaisi otsakiehkuran takaisin paikalleen ja lähti uudestaan tietokoneelle. Marketta luki saatteen uudestaan, hitaasti joka lausetta miettien.

Anna äiti anteeksi, että en ole antanut kuulua mitään itsestäni. Olen hengissä. Toivottavasti sinullakin on kaikki jotenkuten hyvin.

Nyt kun asiat ovat muuttuneet, voin vihdoin paljastaa sinulle mitä on tapahtunut. En ensin tiennyt miten voisin kertoa sinulle miksi lähdin ja hävisin tai miksi tein sen siten kuin tein, kertomatta mitään, antamatta kuulua mitään itsestäni. Nyt päätin lähettää tässä muistitikussa päiväkirjani viime vuosilta. Olen varjellut tätä tiedostoa kuin valtion salaisimpia dokumentteja, eikä kukaan muu ole sitä vielä lukenut. Toivottavasti muistitikku tulee sinulle saakka ja vain sinä pääset sen lukemaan.

En keksinyt mitään muuta keinoa, millä voisin kertoa tekojeni taustaa. Tai miten voisin saada sinut ymmärtämään, että en nähnyt mitään vaihtoehtoa valinnoilleni. Päiväkirjani on korjailematon. Näin asiat, ymmärrykseni ja tuntoni etenivät viime vuosina. Toivon että voit jonain päivänä antaa minulle anteeksi sen tuskan mitä olen aiheuttanut sinulle. Ja toivon, että vielä näemme joskus, vaikka aivan hiljan on tapahtunut hirveitä asioita. Olen kaivannut sinua usein.

Jossu

Luku 7

20.09.2008

Marketta kaksoisklikkasi jo tottuneemmin Päiväkirja-ikonia ja iso tiedosto aukeni hitaammin kuin pienempi saate. Marketta alkoi lukea.

13.10.2005

Olen saanut elinkautisen vankeustuomion. Se on tullut minulle selväksi. Olen syytön, mutta minulla ei ole ollut oikeudenkäyntiä eivätkä läheiseni tiedä vankeudestani. En voi paeta eikä armahdusta voi anoa mistään. Pysyväkseni järjissäni alan tehdä nyt tätä päiväkirjaa. Teen sitä vain tähän yhdelle muistitikulle, aina jossakin julkisessa tai lainakoneessa enkä anna kenenkään löytää sitä. Pistän sen aina tarvittaessa vaikka peräsuoleeni kuten Papillon Helvetinsaarella. Vartijani valvoo minua ympäri vuorokauden. Jos hän löytää tikun, olen kuoleman oma. Jos vartijani tappaa minut, toivottavasti tämä muistitikku löytyy ruumiinavauksessa eikä sitä anneta vartijalleni, sairaalle puolisolleni.

Marcus on mustasukkainen ja omistushaluinen. Sen tiesin jo ennen häitämme. En vain ymmärtänyt miten paljon mustasukkaisuus voi voimistua naimisiin menon jälkeen. Vai ajatteleeko Marcus oikeasti omistavansa minut nyt? Ehkä. Tiedän nyt mitä sairaalloisen mustasukkainen tarkoittaa. Eikä mustasukkaisuuskaan selitä kaikkea, miten Marcus kohtelee minua.

Marketan oli ollut koko ajan vaikea luottaa Marcukseen. Varsinkin silloin kun Johannan katoamisen jälkeen Marcus kertoi Johannasta samoja asioita kuin Johannan isä, Kimmo, joka oli vielä elänyt Johannan katoamisen aikoihin. Johannan isä oli ollut sitä mieltä, että Johanna oli aina itse syyllinen omiin vaikeuksiinsa. Kimmo oli käyttänyt kasvatuksessaan joka välissä ilmaisuja ”älä nyt tätä taas mokaa” tai ”mitä ihmettä menit taas tekemään” tai ”aina sua joutuu häpeämään, koettaisit edes vähän”. Tämä meni niin pitkälle, että Johanna lopulta vihasi isäänsä. Johanna oli kertonut isänvihastaan äidilleen. Tämä omaan vanhempaan kohdistuva tunne oli ollut vaikea tunnustaa tyttärelle, mutta sen ääneen sanominen oli ilmeisesti helpottanut Johannan myöhäisteini-ikää huomattavasti. Teini-ien jälkeen ajatus isästä ei ollut Johannalla muuttunut ainakaan Marketan mielestä.

Kimmo taas ihaili yli kaiken Marcusta ja oli Johannaa koskevissa kiistatilanteissa aina avoimesti Marcuksen puolella. Marcus oli Kimmon silmissä menestyvä kansainvälisen yrityksen johtohenkilö, koulutettu ja kaikkea. Loistava seuramies ja huomaavainen kuin mikä. Marketan oli vaikea pysyä neutraalina ja miehensä rinnalla. Marketta pysyi silti aina vaiti.

Mutta mikä ihme tämä muistitikku on? Voisiko se vihdoinkin täyttää sen hirveän aukon, minkä hänen tyttären katoaminen oli synnyttänyt äidin elämään. Marketta alkoi lukea lisää ruudulta.

Eilen tapahtui käänne, joka sinetöi kaiken. Siltä minusta tuntuu. Vankilamainen avioliittoni ei voi tästä kuin huonontua. En tehnyt mitään ansaitakseni sen mitä tapahtui. Marcus tuli töistä, taas kerran tunnin aikaisemmin kuin yleensä, koska hän haluaa tehdä ”yllätystarkastuksia”.

Yleensä laitan talon kuntoon ajoissa ennen hänen tuloaan. Tämä tarkoittaa ensinnäkin siistiksi, ei mitään vaatteita missään lojumassa, kahvikuppejani pöydillä tai leivänmuruja työpöydällä. Talo on myös tuuletettava, koska Marcus ei kestä, jos ilma on tunkkainen. Tunkkainen tarkoittaa minun tuoksuani. Mitään muuta hajulähdettä täällä ei ole, koska en saanut toivomaani koiraakaan. Se olisi vain "levittänyt karvoja joka paikkaan, tarvinnut kallista ruokaa ja eläinlääkärikäyntejä".

Kaikkein eniten kuitenkin tarkistan, että mihinkään ei jää "todisteita uskottomuudestani". Kerran lattialla lojui Me naiset, jossa oli auki aukeama, jossa kerrottiin uskottomuuden yleisyydestä Suomessa. En ollut edes lukenut sitä. Lehti oli vain päässyt tippumaan pöydältä ja auennut siltä kohdalta.

Silloin rangaistuksena oli Me naisten tilauksen peruminen ja ehdoton kielto, etten osta tuollaista roskaa talousrahoillani. Sain kuitenkin tilata tilalle Kotilieden, koska "siinä on hyviä ruokavinkkejä ja kodinhoito-ohjeita kokeiltavaksi". Tuo Marcuksen käsitys lehdestä on tietysti jääne jostakin 70-luvulta, mutta onneksi sain pitää edes jonkun henkireiän ristikkolehtien lisäksi.

Kaikki pitää muistaa kotona aina asettaa hyväksyttävään tilaan. TV:hen pitää katsomisen jälkeen jättää päälle YLE1 tai YLE Teema, jotta ei tule haukuja jonkun roskasarjan katsomisesta "kun silläkin aikaa olisi voinut vaikka pestä ikkunat". Marcus nimittäin aina tarkastaa mikä kanava on päällä TV:tä aukaistaessa. Ei hän sano mitään, jos asia on kunnossa, mutta olen oppinut huomaamaan, mitä kaikkea hän tarkkailee minusta. Ja se on järkyttävän paljon!

Ensin en uskonut itsekään omia epäilyksiäni, kun olimme muuttaneet yhteen asumaan naimisiin menon jälkeen. Ennen yhteen muuttoa Marcuksen ensimmäiset raivokohtaukset olivat vielä kokematta. Kerran jäin kiinni valkoisesta valheesta ja sen jälkeen kaikki on ollut pelkkää suurta epäilystä minua kohtaan. Ainoa keinoni välttää rangaistukset on ollut elää niin, että en tee yhtäkään virhettä. Eilen tein fataalin virheen ja se kostautui minulle yli kaikkien kauhukuvieni.

Kolme vuotta sitten kun aloimme seurustella, Marcus halusi että muutamme yhteen vasta häiden jälkeen. Pidin sitä ihanan romanttisena ajatuksena, mutta en olisi voinut olla enempää väärässä. Marcus hurmasi minut ja kaikki ystäväni seurusteluvaiheessa. Marcus oli minua kymmenen vuotta vanhempi ja hänellä oli takana avioero. Marcus oli kertonut lähes kyynelsilmin millainen hirviö hänen ensimmäinen vaimonsa oli ollut. Marcus oli koettanut sinnitellä vihkivalansa velvoittamana niin pitkään kuin pystyi, mutta rajansa uskottomuuden ja hillittömän alkoholin käytönkin kanssa on. Kaikki ystäväniikin sääliittelivät, kuinka niin ihana mies kuin Marcus oli joutunut kärsimään ensimmäisessä avioliitossaan.

Marcus ei varmaan kertaakaan tullut hakemaan minua opiskeluasunnoltani ilman ruusua tai jotakin muuta huomionosoitusta. Hän palvoi minua erityisesti muiden aikana. Ja se tuntui minusta taivaalliselta. Isä oli aina systemaattisesti mollannut minua ja itsetuntoni nousi Marcuksen kanssa kuin näkötornin hissillä. Ennen täydellistä romahdusta. Ennen kuin minut pudotettiin näkötornin kaiteen yli päästyäni huipulle.

Yhteen muuttaminen tarkoitti sitä, että keskeytin opintoni Tampereen yliopistossa ja muutimme Espooseen, missä Marcuksen tärkeä työ teleyhtiössä oli. Marcus sanoi ennen naimisiin menoa, että voisin katsoa pääkaupunkiseudulla jonkun uuden opiskelupaikan, jossa voisin hyödyntää entisiä opintoja tai mennä töihin. Kissan viikset. Opiskelu olikin

myöhemmin tarkennettuna "naisille joutavaa ajanvietettä, jos he kuitenkin jäävät perhettä perustamaan menestyvälle miehelle, jonka tulot riittävät pitämään vaimon kotona".

Aluksi kotiin jääminen tuntuikin kuin unelmalta, koska olin ollut todella stressaantunut graduni kanssa, jota en vielääkään ole saanut valmiiksi. Marcuksen kanssa siitä ei enää tarvinnut kantaa huolta. Aloin käydä heti yhteen muuton jälkeen kuntosalilla ja Marcus oli tyytyväinen, kun pidin huolta itsestäni hänen edustustilaisuuksiaan ja tulevia synnytyksiä varten. Sitten hän näki jenkkielokuvan, jossa miehet vokottelivat naisia kuntosalilla. Marcus ei suostunut enää maksamaan kuntosalin kuukausikorttia vaan hankki perussetin puntteja ja soutulaitteen meille kotiin. Se tuntui aivan järkyttävältä vapaudenriistolta. Se oli kuitenkin vasta alkusoittoa tulevalle.

Tajusin pala palalta, että elämäni ei ollutkaan mitenkään mallillaan, niin kuin kaikki ajattelivat, vaan aivan mullin mallin. Minulla ei ollut tutkintoa, ei työkokemusta eikä sitä kautta edes mitään työttömyyskorvausta tai myöhemmin eläkettäkään näköpiirissä. Olin aivan täydellisesti Marcuksen otteessa. Olen vakuuttunut, että juuri se olikin Marcuksen tavoite. Uskon että hän saa siitä jotakin lähes seksuaalista tyydytystä, että toinen on täydellisesti hänen vallassaan. Sitten hän käyttää valtaansa säälimättä ja ilman empatiaa. Ehkä hän perustelee tekonsa itselleen järkisyin, minulle hän ainakin tarjoaa aina vain järkeä, tunteilla ei ole merkitystä. Tunteet ovat lapsellisia ja naismaisia. Mutta minähän olen nainen ja minulla on voimakkaat tunteet! Olen ylpeä tunteistani. En usko, että Marcuksella on tunnemaailmaa olemassakaan samalla tavalla kuin yleensä ihmisillä. Ei hän ilmeisesti yllä tunteisiin - muuta kuin vallanhimoon ja voitonriemuun toisen kukistamisesta. Oli käsittämätöntä, että hän pystyi niin sumuttamaan minua seurustelumme aikana! Oma syyni, etten kuunnellut vaistoja, halusin vain lisää ja lisää sitä hunajaa, mitä hän kantoi elämäni ja niitä korulauseita mitä hän supisi korvaani. Tässä sitä nyt ollaan.

Arkeni supistui pala palalta kotiorjan työsaraksi ja kehoni alistettiin lapsentekovälineeksi Marcuksen perheunelmille. Olin hienon kodin edustusemäntä, jolle oltiin niin suloista vieraiden aikana, mutta Marcuksen kylmyys palasi heti kun ovi paukahti kiinni viimeisen vieraan jälkeen. Tiesin sen tapahtuvan aina joka kerta. Aluksi se oli järkytys. Kävimme itse vierailulla hyvin harvoin, elokuvissa tai teattereissa ei juuri koskaan. Ne olivat ajanhukkaa ja Marcuksen työ väsytti häntä, ei hän jaksanut.

Isän ja äidin luona olimme aina kun Kimmo pyysi meitä. Isä luuli varmaan, että me olimme hyvinkin sosiaalisia, kun tulimme aina auliisti sinne. Marcus ja isä olivat aivan loistavaa pataa keskenään. Marcus oli unelmavävy joka ikisessä suhteessa. Minä taas olin entistä suurempi luuseri isän silmissä, kun en tullut edes raskaaksi. Isä muistutti minun surkeudestani monin eri tavoin aina kun vain sai mahdollisuuden. Hän nälvi minua lähes joka välissä, kun kävimme vierailulla tai he meillä. Marcus vain hymyili isäni takana ja ilkkui isäni esiin tuomista asioista kotona. Äiti katsoi aina pois päin. En halunnut enää nähdä kumpaakaan vanhemmistani.

Marketta purskahti lukiessaan itkuun ja hamusi taas talouspaperia. Pyyhittyään silmiään ja tuijoteltuaan tovin ulos ikkunasta hän pystyi taas jatkamaan lukemistaan.

Nämä kaksi miestä suorastaan kyttivät kilpaa vatsaani. Kerran sanoin pöydässä, että minua yököttää. Voin vain pahoin, mutta nämä kaksi miestä olivat lähteä nahoistaan ja vilkuilivat muka tietäväisinä toisiaan. Tässä avioliiton ja perhe-elämän pilakuvassa aloin vähitellen vihata ajatusta raskaudesta. Ehkä hedelmöittyminen viipyi juuri siitä syystä, vaikka Marcus tuli pari kertaa viikossa ottamaan minut vaikka kesken jonkun askareeni. Siinä ei minulta kysytty mitään eikä esileikkejä tarvittu. Yleensä nämä pikapanot tapahtuivat sen jälkeen kun Marcus oli juonut pari olutta ja konjakin, katsonut ehkä jotakin paljasta pintaa sisältävää TV-kanavaa tai lukenut Playboy-lehteä, joka tuli hänelle säännöllisesti. Se oli tarpeeksi laadukas hänelle, se ei ole mitään pornoa, hän sanoi usein. Ehkä hän tarvitsi niitä kuvia, jotta saisi kalunsa pystyyn tärkeää siittämistehtävänsä varten.

Kotimme piti olla aina siinä kunnossa, että siellä olisi voinut pitää vaikka asuntoesittelyn tai kuvauksen Avotakkaan. Minusta tuli piika, jolla ei ollut koulutusta eikä halua kotitaloustöihin eikä ammatinvalintaa kysytty minulta koskaan. Minulla ei ollut omaa, vartijan valvovan silmän ulkopuolista aikaa hetkeäkään. Miksei päivälläkään, kun Marcus oli töissä? Aluksi luulin, että päiväsaikaan olin itseni valtias, mutta silloin vasta olinkin tiukassa syynissä.

Tämä selvisi minulle kun jäin kiinni valkoisesta valheesta. Siitä se varsinainen painajaisjakso alkoi. Valehtelu tapahtui viime joulukuussa. Marcus soitti minulle töistä ja kysyi taas keskellä päivää missä minä olen ja mitä minä teen. Hän teki niin joka päivä ja usein kaksikin kertaa päivässä. Olin sopinut Marcuksen kanssa aamulla, että käyn Tapiolassa ruokaostoksilla, mutta olinkin lähtenyt IsoOmenaan vain lorvimaan. Kirjaston piippuhyllyltä on kiva katsella ihmisten kulkua eri suuntiin keskiaulassa. Siinä tulee lähes meditatiivinen olo. Puhelin soi ja pelästyin. Muistin lupaukseni ja sanoin olevani Tapiolan Stokalla. Marcuksen energia meni aivan pohjille. Sen pystyi aistimaan puhelimessakin. Oletko varma, hän vielä kysyi. Kuinka niin, vastasin, kyllähän minä tiedän olenko Tapiolassa vai Omenassa, nyt pitää mennä, heippa? Lähdin kiireen vilkkaa Tapiolaan.

Kun pääsin kotiin, Marcus tuli tavallista aikaisemmin töistä ja näin ikkunasta, kuinka hän oli aivan raivoissaan jo marssiessaan kohti ulko-ovea. Hän kysyi heti missä ihmeessä olin ollut, en ainakaan soiton aikana ollut Tapiolassa. Kysyin vapisten, että kuinka niin? Marcus vain jatkoi, että sinut on nähty, kerro missä oikeasti olit? Sanoin, että niin joo, olin mä tänään Omenassakin mutta olin Tapiolassakin kuten sanoin. "Mutta et silloin kun soitin, älä valehtele", huusi Marcus posket ja korvat punaisena. Hänellä oli jonkinlainen tappajan raivo. Hän tiesi VARMASTI olevansa oikeassa. Se oli pahinta. Jotenkin hänen silmänsäkin näyttivät pulleammilta. Olin aivan kauhusta jäykkänä ja kysyin pienellä äänellä vavisten kuin olisin ollut kyyryssä kädet suojaten päätäni, että onko se niin paha että olin IsoOmenassa.

"Se on paha että VALEHTELIT mulle", huusi Marcus. "Sanoit olevasi Tapiolassa ja olitkin IsoOmenassa Matinkylässä. Mistä minä tiedän mitä olit siellä tekemässä kun pitää valehdella? Mä en voi nyt luottaa suhun missään! En missään. Ymmärrätkö? Ei, sä et ymmärrä mitään!" Marcus tuli minua kohti ja hänen kätensä nousi jo lyöntiin. Suljin silmäni kuin rangaistusta odottava pahoilla poluilla ollut uskollinen koira, mutta mitään lyöntiä ei tullut. Marcus oli lähtenyt huoneesta kun avasin silmäni.

Tietysti se tuntuikin pahalta, että olin valehdellut enkä sanonut koko iltana muuta kuin että olen pahoillani. Uudestaan ja uudestaan. Marcus ei leppynyt. Sain kolme päivää kotiarestia ja Marcus kävi ensimmäisen kerran ruokakaupassa koko avioliittomme aikana.

Marcus vannotti, että minun oli puhuttava pienissäkin yksityiskohdissa totta AINA. Hän soitti arestin aikana parin tunnin välein minulle ja olin tietysti tiukasti kotona. Pelkäsin Marcusta ja mitä hän olisi tehnyt, jos olisin lähtenyt ulos.

Elämäni oli muuttunut aivan sairaaksi. Mutta jos olisin kertonut avioliitostani jollekin ulkopuoliselle, kukaan ei olisi uskonut minua. Olin totaalisesti ansassa.

Myöhemmin ajattelin, että miten ihmeessä Marcus oli saanut tietää, että olin IsoOmenassa juuri soiton aikana. Miten hän oli siitä NIIN varma? Tosin valehteluuni ei kaatunut mikään aiempi minuun kohdistunut luottamus. Uskon, että Marcus ei ole luottanut minuun pätkäkään koko aikana. Epäilikö hän minua koko ajan ja oli hän itse ollut siellä vakoilemassa, vaikka hänen piti olla töissä Keilaniemessä? Oliko hänen tuttavansa soittanut heti Marcusen soiton jälkeen hänelle, että näki minut Omenassa? En nähnyt ketään tuttuja siellä ja onko hän käsenyt muiden vakoilla minua? Onko hänellä yksityisetsivä?

Sitten se välähti minulle. Luin Hesarista artikkelin GSM-verkon paikannusominaisuuksista. GSM-verkkohan antaa tiedon auki olevan puhelimen sijainnista todella tarkkaan, jos on pääsy näihin tietoihin. Marcus on tietoliikenneyrityksen huipulla. Hänellä on kaikkia mahdollisia koodeja aivan varmasti! Hän seuraa joka askeltani puhelimeni paikkatiedon avulla! Olin aivan kauhusta jäykkänä ja kahvini jäi juomatta pöydälle, kun kävin googlaamassa asiasta lisää tietoja ja vakuutuin yhä enemmän että näin on tilanne. En voisi lähteä mihinkään, mitä en voisi raportoida yksityiskohtaisesti. Enkä voisi jättää puhelinta kotiin koska Marcus soitti siihen aina epäsäännöllisen säännöllisesti pitkin päivää ja kysyi missä olen. Sen jälkeen osasin odottaa jo jotakin muutakin vastaavaa myöhemmin. Puntit tasoittuivat siinä, että nyt osasin olla tarkkana.

Viime helmikuussa pyyhin pölyjä makuuhuoneessamme ja kurottauduin puhdistamaan sänkyä vastapäätä katonrajassa olevaa koriste-enkeliä. Arvelin siinä olevan jo paljon pölyä, koska en ollut puhdistanut sitä sen jälkeen, kun Marcus asensi sen sinne. Minusta enkelin asentaminen oli harvoja pehmotekoja, mitä Marcus oli tehnyt koko aikana ja pidin siksi enkeliä sympaattisena. Havahduin pyyhkiessäni enkelin takaa pölyjä. Siellä oli seinän läpi menevä johto! En ollut huomaavinaanakaan sitä, koska arvasin heti sen olevan kameran johto. Vedin johtopäätöksen IsoOmena-vakoilun pohjalta. Jatkoin pölyjen pyyhkimistä niin kuin ei mitään ja vilkuilin syrjäilmällä enkeliä niin kauan, että huomasin sen liepeen alta pilkistävän noin neljän millimetrin kokoisen linssin. Sellaisen kuin kännyköissä on. Herra jumala hän on seurannut koko ajan moneltako nousen sängystä, otanko päikkärit ja tietysti - etten tuo sinne vieraita miehiä! Onneksi se ei ollut edes juolahtanut mieleeni, koska varmasti vieraani ja minä olisimme päässeet heti hengestämme!

Sen jälkeen aloin varoa joka askeltani. Tein makuuhuoneessamme edelleen juuri sitä mitä ennenkin. Marcus ei saanut huomata että tiesin. Kaikki naiiviuteni katosi ja aloin lukea tapahtumia parisuhteessamme uudessa valossa. Jos rakkautta Marcusen oli minulla joskus ollut (en edes usko koska kyse oli varmasti imarrelluksi tulemisen tunteesta ja takertumisen tarpeesta) se oli nyt poissa täysin. Keskityin suojaamaan itseäni ja mietin ulospääsyä.

En esimerkiksi piilottanut mitään minua raskauttavaa minnekään. Olin aiemmin ihmeteltyt, miksi Marcus välillä koputteli seiniä talossa. Arvelin nyt hänen aina silloin tällöin tarkistavan olenko tehnyt jotkin salaluukkuja rakenteisiin ja pitäisin siellä

raskauttavia tavaroitani. Marcus oli niin varma siitä että petin häntä jollakin tavalla että hän oli käynyt ilmeisesti kärsimättömäksi, kun ei löytänyt mitään todisteita. Olin tarkkana, että en meilannut tietokoneella mitään arveluttavaa. Hain postit postilaatikostamme ennen kuin Marcus tuli kotiin ja tarkistin ettei siellä ollut mitään minua vastaan tulkittavaa. Todennäköisesti ulos oli asennettu kamera jonnekin, joten en edes katsonut posteja pihalla vaan vaivihkaa eteisessä vaatteita riisuessani.

En uskaltanut tilata postissa mitään henkilökohtaista enkä ikinä pyytänyt ketään lähettämään minulle edes postikorttia matkoiltaan. Ei niitä varmaan muutenkaan olisi tullut, koska lyhyessä ajassa naimisiin menomme jälkeen olin täydellisesti eristäytynyt Tampereelle jääneistä ystäväistäni eikä uusia tullut. En uskaltanut niitä hankkia enkä halunnut olla tekemisissä Marcuksen tutuista kenenkään kanssa, vaikka silloin tällöin hänen bisnestuttunsa vaimo saattoi maireasti hymyillen pyytääkin minua ottamaan yhteyttä ja lähtemään kuntosalille tai jonnekin. Jouduin tietysti torjumaan tapaamisen kuntosalilla, koska en enää saanut käydä siellä ja muualle en uskaltanut mennä - eikä Marcus antanut siihen rahaakaan.

Kerran kaupassa tapaamani, alun perin minun ystäväni, eräs Kerttu, kertoi outoja Marcukselta kuulemiaan tarinoita minusta. Kerttukiin oli jutuista kummastunut, koska tunsin mielestään minut niin hyvin vanhastaan. Hän ei voinut millään uskoa, että olisin viinaan ja vieraisiin miehiin menevä tyyppi. Siksi hän halusikin kertoa, mitä oli kuullut, vaikka Marcus oli vaatinut, ettei minulle saa kertoa heidän keskustelustaan. Tajusin silloin, että Marcus oli puhunut minusta potaskaa ilmeisesti joka suuntaan. Minulla ei siis ollut varmaan tarvittaessa ketään auttamassa. Ei ihme että tuttavani olivat niin kalseita minulle eivätkä ottaneet yhteyttä. Isäni oli varmasti auliisti uskonut Marcuksen tarinat ja äiti oli lapanen. Olin aivan yksin. Ei ollut ketään. Edes perhettäni auttamassa.

Aloin pelätä jokaista askeltani.

Kerran pyysin päästä käymään Tampereella katsomaan tuttujani, joita Marcus ei tiennyt olevan edes olemassa. Marcus sanoi ettei käy. Minun velvollisuuteni kotona eivät sallineet sitä eikä hän kustantaisi sitä. Ja miten minä maksaisin mitään, koska rahani tulivat vain kuitteja vastaan Marcukselta. En voinut saada omaksi tulokseni edes työttömyysrahaa, koska Marcus tienasi niin hyvin, sitä ei myönnetty minulle. Minulle ei kertynyt mistään eläkettä ja joka kuukausi jouduin anelemaan rahaa Marcukselta kesken jääneiden opintojeni lainojen maksuun. Olin sairaalloisen riippuvainen Marcuksesta. Se teki minusta epävarman ja kun Marcus mollasi minua aloin uskoa itsekin olevani varsinainen luuseri. Varsinkin kun isä tuki tätä viestiä aina. Hän sanoi ainakin kolmena eri kertana, että ”Marcus on niin hyvä mies, että katsotaan pystytkö pitämään hänet”. Se aiheutti toisaalta sisuuntumisen, että en varmasti eroa, toisaalta nyt en kaivannut mitään enempää kuin päästä Marcuksesta eroon ja lujaa.

Marketta keskeytti lukemisensa, nousi pöydän äärestä ja käveli keittiöön sekavin tuntein. Marketta otti lasin vettä, meni sen kanssa takaisin tietokoneen luo, mutta jäi vain katsomaan ulos ikkunasta juodessaan vettä ja ajatteli, miten ihana kuulla omasta tyttärestä, että hän on vielä ilmeisesti hengissä yli kahden vuoden kadoksissa olon jälkeen. Mutta samanaikaisesti, Johannan teksti oli kuin jonkun vieraan ihmisen tarinaa. Miten äiti voi tuntea niin huonosti tyttärensä elämää, Marketta ajatteli. Hänellä oli ollut usein huonoja aavistuksia, mutta ei kuitenkaan mitään tajua todellisuudesta. Marketta meni takaisin lukemaan tekstiä ja mutisi hiljaa:

- Voi kun olisit Kimmo tässä nyt. Meillä olisi aika paljon juteltavaa.

Luku 8

Päiväkirja jatkuu.

Vaikka minuun kohdistui mitä hirveintä henkistä väkivaltaa, mietin silti tosi usein olinko tullut vainoharhaiseksi. Olinko kuitenkin lopulta syyllinen suhteemme ongelmiin? Niin kuin sain kuulla usein mieheltäni. Oliko lapsettomuutemme vain liian kova paikka Marcukselle ja hän kärsi siitä? Minun oli käytävä salaa vaivihkaa katsomassa makuuhuoneessa, oliko enkeliin piilotettu kamera vielä paikallaan vai olinko kuvitellut senkin. Ajattelin välillä, että ehkä kameran piilottaminen makuuhuoneeseemme on jotenkin hyväksyttävää, jos mies vain on mustasukkaista tyyppiä ja teknisesti orientoitunut.

Välillä kuitenkin tapahtui asioita, jotka muistuttivat siitä, että vaistoamani ilmapiiri Marcuksen ja minun välillä oli todellisuutta ja hän alisti minua selkeästi. Noin neljä viikkoa sitten Marcus tuli kotiin kun olin lainannut kirjastosta Leijapojat-kirjan ja lukenut sen yhdeltä istumalta. Olin itkenyt Afganistanin hirveää tilannetta Talebanien kanssa. Marcus tuli kotiin ja tivasi, mikä minun on. En halunnut kertoa tunteistani vaan sanoin vain että ei mikään. Marcus kysyi monta kertaa ja hän tuli kieltämisestäni vain enemmän raivoihinsa. Hän tarttui minua olkapäistä ja ravisti minua. En siltikään halunnut kertoa ja menin aivan lamaantuneeksi. En pystynyt seisomaan enkä sanomaan mitään. Marcus kysyi ivaten, että oliko joku poikaystäväni sanonut jotakin ikävää tai peräti jättänyt minut. Niin syvä oli hänen mustasukkaisuutensa tai itsensä nolatuksi tulemisen pelko, ettei hän voinut muuta ajatellakaan. En pystynyt sanomaan tai tekemään mitään. Marcus läimäisi minua kämmenellään tenniksestä kuuluisalla rystylyönnillään. Sitten hän irrotti minut otteestaan kuin olisin saastaa ja lysähdin lattialle, johon jäin nyyhkyttämään.

Olin siinä lattialla vielä puolen tunnin päästä ja Marcus tuli pyjama päällä sanomaan, että sänkyyn sieltä, vaimon velvollisuudet odottavat. Laahustin käymättä pesulla lopen uupuneena sänkyyn. Marcus otti minut sinä iltana erityisen kovakouraisesti niin kuin olisin ollut katunainen, paitsi että pyristelin vastaan, mutta se ei auttanut ja hän läimäytti minua uudestaan. Minut käytännössä raiskattiin. Olin aivan lamassa. Marcus alkoi panonsa jälkeen pian kuorsata. Katselin ulkoa tulevan valon kajossa hänen nenäkarvojaan, kuinka ne värisivät kuorsauksen tahdissa. Hänen hengityksensä haisi vanhenevalle oluen, viinin ja konjakin sekoitukselle. En voinut enää sietää miestäni. Mutta en vielä pelännyt häntä ihan niin paljon kuin vähän myöhemmin.

En käynyt ulkona moneen päivään ja itkin varmasti tunnin välein, kun olin yksin, en Marcuksen aikana. Olin huomannut kauhukseni, että jos itkin, mieheni tuntui vain nauttivat tilanteesta. Ehkä hän koki, että olin silloin vain vielä enemmän hänen otteessaan. Tulleessaan lounasaikaan kotiin yllättäen, hän näki minut aamutakissa silmät turvonneena ja hän päätteli, että minulla oli aamupahoinvointia eli että olisin raskaana. Hän ilostui ja alkoi kysellä asiaa ”onko emäntä pieniin päin”. Katsoin häntä hämmästyneenä ja sanoin itseni kannalta tarpeettoman kylmästi, että en todellakaan ole. Sen jälkeen sainkin sitten pestä keittiön kaappeja, jopa kaappien yläpuolisetkin tasot tavallista perusteellisemmin, koska työkunnossani ei sitten pitänyt olla mitään valittamista.

Aloin tuntea itseni niin pieneksi, että pelkäsin katoavani. Olin kuin hento neito epäystävällisen King Kongin kourassa ja pelkäsin että minut rutistetaan hengiltä minä hetkenä hyvänsä kuin russakka. Tämä gorilla oli yhtä suuri kuin King Kong ja ulottui joka paikkaan näkymättömillä käsivarsillaan. Erona elokuvaan oli se, ettei tämä gorilla rakastanut minua niin kuin King Kong neitoaan.

Marketta luki tyttärensä tekstiä enemmän ja enemmän kuin kauhukertomusta. Tämähän oli aivan kuin Psyko hänen mielestään. Mutta totta, ei kuvitteellinen kertomus.

Alussa syytin itseäni ja ajattelin että jos teen enemmän, saan Marcuksen tyytyväiseksi. Nyt olen alkanut haaveilla avioerosta kuin jostakin kaukaisesta satumaasta. Mutta pelkäsin mitä silloin tapahtuisi. Sen lisäksi että minun olisi vaikea selvitä taloudellisesti, olisin ilman ystäviä, töitä, koulutusta ja itsekunnioitusta. Eniten pelkäsin kuitenkin Marcuksen väkivaltaa. Sen koura ulottuisi mihin vain, uskoin, avioeron jälkeiseenkin elämään.

Kävin kunnan turvakodissa kysymässä voisiko sinne tulla hätätapauksessa. Halusin jonnekin Marcuksen ulottumattomiin. Tapasin siellä Karin. Hän on enkeli. Oikeasti enkeli ja hän ja vain hän voi pelastaa minut. Karin kertoi, kuinka hän tuntee tällaisia tapauksia paljon ja että on itse yksi heistä. Hän tietää miltä minusta tuntuu, asialla on nimikin, Marcuksella on narsistinen luonnehäiriö. Se ei tule millään keinolla muuttumaan vaan se on pysyvä ominaisuus ihmisessä. Minulla on kaksi vaihtoehtoa; paeta tai taistella.

Taisteluvaihtoehto ei ole houkuttava, mutta usein ainoa, jos on lapsia. Karin kertoi, että traagisimpia tapauksia ovat olleet ne, joissa vaimo joutuu pakenemaan itsensä pelastaakseen ja hänen on pakko hylätä omat lapsensa. Lapsien kanssa jäänyt narsistipuoliso kertoo lapsille äidistä hirveitä tarinoita ja katkaisee täydellisesti heidän suhteensa äitiinsä. Sellaisesta paosta ei voi selvitä järjissään. Monet heistä musertuvatkin murheen alle. Jotkut alkavat ryyptä ja sehän vain tukee narsistin tarinoita. Musertaminen onkin narsistipuolison tavoite. Se on kosto ja vallan säilyttämistä, jos muu ote on hervonnut. Joskus oli tapahtunut myös toisin päin, jolloin narsisti on ollut nimenomaan vaimo. Miehellä ei ole silloin yleensä mitään mahdollisuuksia lapsiinsa. Vaimo pystyy torpedoimaan kaikki tapaamiset, aivopesemään lapsia päivittäin ja tuhoamaan isä-lapsi -suhteet. Äidit voittivat aina oikeusasteissakin. Nämä miehet surettivat Karinia, koska heidän oli vaikea saada edes sympatiaa mistään. Puolison kertomat keksityt kauheudet oli helpompi uskoa miehestä kuin naisesta.

Minulla ei ollut lapsiongelmaa, mutta pakokaan ei olisi helppoa, koska Marcuksella on gsm-tietonsa, SUPO-, Interpol- ja tiesmitkä-suhteensa. Mietimme asiaa yhdessä ja Karin jäi ikään kuin pohtimaan jotakin, mitä ei sanonut.

Toisella kerralla Karin sanoi, että hän ymmärtää tilanteeni ja haluaa auttaa minua vaikka luvattominkin keinoin, koska yhteiskunta ei tarjoa suojaa luonnehäiriöisten uhreille ja monta kertaa he voivat vaikka tappa uhrinsa ennen kuin ulkopuolinen maailma reagoi. Silloinkaan ei reagoida välttämättä sillä ankaruudella, mitä kylmäverinen murha edellyttää. Narsistin luoma tarinaverkko on hänen suojamuurinsa. Kukaan ulkopuolinen ei ole enää varma mistään, koska eri osapuolien tarinat eroavat niin paljon toisistaan ja kaikki ovat loogisia. Narsistin tarinat ovat usein uskottavampia,

vaikka ne ovat välillä aivan härskejä. Karin kertoi esimerkin miehestä, joka ei voinut paljastaa kansainvälisessä työpaikassaan vaimonsa ottamaa eroa vaan kehitti sympatiaa herättävän tarinan siitä, kuinka hänen vaimonsa kuoli aivoveritulppaan.

Karin sanoi, että jos päädyn pakovaihtoehtoon, hän on valmis antamaan vaikka oman passinsa minulle, jotta voisin vaihtaa henkilöllisyyttäni päästäkseni Marcuksen verkosta ulos. En uskonut korviani! Voiko joku olla noin hyvä minulle ja auttaa minua vaikka voi itse joutua siitä vakaviin vaikeuksiin. Sanoin sen Karinille. Karin sanoi, että hän on ollut puolisona minun asemassani, mutta pääsi siitä ulos ja on nyt löytänyt ihanan uuden kumppanin. Lisäksi hän sanoi että ei halua olla ammatissaan toista kertaa tilanteessa, jossa hän kysyy itseltään jälkepäin: olisinko voinut tehdä jotakin vielä enemmän, jotta luonnehäiriöisen uhri ei olisi lähtenyt pakoon tilannettaan tekemällä itsemurhan. Sanoin että ymmärrän ja lupasin harkita vaihtoehtoa.

Mietin myös sitä, vedättääkö Karin minua. Miksi hän oli niin ystävällinen minulle? Entä jos hänkin on narsisti ja hakeutunut ammattiin, jossa voi nautiskella käyttämällä ylivertaista valtaa jo valmiiksi heiveröisten kanssa? Tämä ajatus hirvitti minua ja aloin huolestua vainoharhoistani. Enhän uskaltanut puhua edes äidilleni. Onko sekin osavoitto Marcuksen tavalle alistaa minua. Päätin juuri siksi luottaa Kariniin, tapahtui mitä tapahtui. Minulla ei ollut hävittävää. Olin jo menettänyt kaikkein arvokkaimman asian elämässäni, itsemääräämisoikeuden.

Vaikka Karin on minua hiukan lyhyempi ja painavampi, hänen kasvonsa muistuttavat minun kasvojani. Hänen hiuksensa ovat tummat ja niissä on eri leikkaus kuin minulla, mutta nämä asiathan voi muuttaa yhdellä kampaajakäynnillä. Karin on menossa naimisiin ja joutuisi kuitenkin uusimaan passinsa. Hän ilmoitti minulle sanovansa poliisille vain kadottaneensa sen. EU:n sisällä oli tullut voimaan jo Schengen-alue mutta ei vielä biopassia. Sormenjälkipassin tulemisesta oli Suomessa jo puhetta ja minulle tuli miltei paniikki lähdön kanssa. Karin ehdotti vielä, jos valitsisin paon, menemään luotettavan siskonsa luokse Odenseen, Tanskaan. Siellä voisin huoltaa itseni matkalla Eurooppaan, koska matka oli tehtävä maitse. Lentokentillä oli liian tarkka passikontrolli ja tilastointi matkustajista. Karin ehdotti, että perillä olisi hyvä ottaa valokuvia, jossa olisin Karinin siskon kanssa ja perehtyisin hänen perheensä asioihin. Ei koskaan tiedä, vaikka niitä saattaisi tarvita.

Mihin minä sitten menisin? Jonnekin Etelä-Eurooppaan vaikka ravintolaan töihin? Osasin englannin lisäksi hyvin ranskaa ja auttavasti italiaa ja espanjaakin. Idea alkoi elää päässäni ja huomasin välillä peilistä, että pyyhin hymyillen pölyjä lipaston päältä. Ajatus paosta alkoi kiehtoa minua niin. Vedin ilmeeni takaisin peruslukemille, jottei Marcus alkanut kysellä mitä minä yksikseni hymyilen kotona, koska varmasti hän olisi nähnyt sen jostakin valvontakamerastaan.

Aloin miettiä aktiivisesti sekä pako- että taisteluvaihtoehtoa. Jos jäisin, ei siis naimisiin, koska se vaihe oli jo ohi, vaan ylipäätään Suomeen, minun olisi päästävä itsenäiseksi ja tarvittaessa varmistettava normaali elämä avioeron jälkeen. Halusin töihin ja pian. Päätin että minulla olisi työkokemusta ennen äidiksi tuloa ja että aikanaan voisin olla äitiyslomalla, saada edes vähän eläkettä kertymään ja omia käyttövaroja. Rahallisesti minulla ei olisi nykytilanteessa ollut mitään mahdollisuutta paeta tai tehdä ylipäätään mitään. Siihen Marcus varmasti pyrkikin. Olin siksi jo puolen vuoden ajan, Tampereen matkan kiellon jälkeen, alkanut keräämään systemaattisesti rahaa salaa talteen. Keräsin pulloja tienpenkoilta, puistoista ja roskiksista mennessäni kauppaan tai kuntoilulenkillä. Laitoin pullorahoista aina kaksi lottoriviä vetämään, ei enempää. En uskaltanut antaa

lottokassalle tilinumeroani, koska Marcuksella oli pääsy tilitietoihini. Säilytin lottokuitit huolella kenkäni pohjallisen alla. Sain kaksi pikkuvoittoa ja lisäsin niillä rahoilla rivien määrää. Sain pari viikkoa sitten viisi oikein lisänumeron ja voitin 2200 euroa. Olin iloinen kuin pieni lapsi ja minun oli vaikea pidätellä säteilyäni Marcuksen aikana.

Hankin rahaa myös huijaamalla Marcusta. Pankkitilini oli vain kuukausittaisia säännöllisiä maksuja varten, kuten opintolainani lyhennys. Marcus antoi minulle viikoittain aina summan käteistä rahaa ja halusi sitten nähdä aikaisempien ostosten kuitit ennen kuin hän antoi uutta rahaa. Kaupassa etsin aina sopivia käteiskuitteja. Pakatessani tavaroita kassalla, otin liukuhinnan päässä olevasta pienestä roskasäilöstä vaivihkaa kasan poisheitettyjä kuitteja pussiini. Seuloin niistä sitten sellaiset käteiskuitit, joissa oli samoja tavaroita, mitä meillä käytettiin. Marcus ei pystynyt onneksi millään seuraamaan, kuinka paljon pesuainetta tai tomaatteja tai muuta meillä kului. Tein sitten tilityksiä myös näistä olemattomista kuiteista ja laitoin rahat talteen. Minulla oli kuntoilulenko varrella olevan puun rungon sisällä rasiassa kätöksessä seteleinä kasassa jo 3400 euroa. Eihän sillä maailmoja muuteta mutta tilanteessani se tuntui jo valtavalta vapauden lähteeltä.

Olin tavannut Karin ja kolmannen kerran ja saanut vahvistusta siihen, että minun pitäisi uskaltaa sanoa ääneen toivomukseni töihin menosta. Kukaties Marcus voisi vaikka suostua siihen, tai olisi hyvä kuulla hänen vastaväitteensä, mihin hän perustaisi kieltönsä.

Keräsin kaiken rohkeuteni ja vaadin että voin mennä töihin. Ajattelin, että en ole Marcuksen piika ja minulla oli kaikki oikeus täysivaltaisena kansalaisena hakea töitä, Marcus ei voisi sitä estää. Oli perjantai-ilta ja Marcus tuli myöhään töistä. Olin laittanut hänen suosikkiruokaansa ja kyselin pitkään kuulumisia. Naurahtelin hänen vitseilleenkin, vaikka ne eivät naurattaneet minua pätkäkään. Se sai Marcuksen aina hyvälle tuulelle. Hän on yksi sen lajin törpöistä miehistä, jotka pitivät huumorintajuisena naista, joka nauraa miehen vitseille. Sanoin sitten sopivassa vaiheessa, että olen ajatellut hakea töitä. Marcus epäröi, olenko tosissani. Mitä töitä? Vastasin, että mitä vain, esimerkiksi opettajansijaisuutta, vastaanotto-apulaisen töitä, projektisihteerin tehtäviä johonkin yritykseen tai jotakin. Laitan työkkäriin haun päälle, sanoin.

Marcus kuunteli listaustani ja sitten kun pidin tauon, hän alkoi nauraa kovalla äänellä ja hoki, vai työvoimatoimiston listoille! Hän pyyhki välillä kyynelitä silmistään, kun hänellä oli niin hauskaa ja minä olin raivoissani. Sitten hän vakavoitui ja tarttui nopealla otteella ranteestani. Pelästyin ja yritin vapautua hänen otteestaan, mutta en onnistunut. Marcus tuijotti minua jäisestä silmiin ja sanoi, että unohda koko suunnitelma, siinä ei ole mitään järkeä. Et saa mitään asiallisia töitä kuitenkaan yliopisto drop-outtina, sinulla ei ole aiempaa työkokemusta, palkkasi ei kata kuluja, jolla joutuisimme ottamaan kotiapulaisen ja jäät kuitenkin kohta äitiyslomalle. Sanoin, että haluan että minullekin tulee eläkettä. Sitä ei kerry sinun hoivaamisestasi.

Silloin Marcuksen silmissä välähti jokin uusi puistattava piirre. Ikään kuin hän olisi päättänyt tehdä jotakin paha minulle. Niin kuin se olisi juuri siinä hetkessä kirkastunut hänelle. Hän olisi halutessaan pystynyt tappamaan minut, tiesin sen. Näin sen hänen silmissään.

Marcus puristi minua niin lujaa kädestä, että se sattui. Koetin repiä kättäni irti niin, että juomalasi lensi pöydältä ja rikkui laattalattialle. Katsoimme molemmat lasin

perään ja Marcus irrotti otteensa. Minä lähdin vaistomaisesti hakemaan harjaa ja rikkalapiota ja tunsin valtavaa itseinhoa siitä, että olin sellainen tossu.

Et tarvitse mitään eläkettä, sanoi Marcus kun siivosin lattiaa. Minun eläkkeeni riittää kyllä koko perheelle. Jos ajatteletkin eroamista ja jos jätät omin päin eroanomuksen niin mihin sinä menet? Eihän sinulla ole edes yksiön vuokratakuuta. Vai onko? Menetkö isäsi luokse? Hän panee sinut kyllä takaisin tänne maitojunalla samana päivänä luulenpa vaan! Taas hän nauroi kylmättävää nauruaan.

Sitten hän vakavoitui ja sanoi vielä, että jos kuvittelet saavasi töitä ja elättäväsi itsesi niin unohda se. Minä voin antaa Supolle tietosi ja luokitella sinut turvariskiksi missä tahansa tehtävässä niin työurasi on tulpattu. Joten parempi vain asennoitua hienostorouvaksi ja äidiksi. Mitä vikaa siinä on? Moni nainen olisi aivan onnessaan tällaisista lähtökohdista. Mikä ihme sinua oikein riivaa?

Silloin juuri siinä pyllistellessäni lasinsiruja keräämässä kuin piika, totuus iski minuun. Paidan alta paljastuvassa selässäni kylmäsi. Marcus on oikeassa. Ei ole olemassa normaalia avioerovaihtoehtoa. Tunsin selvemmin kuin koskaan, että kaikki pahat aavistukseni olivat realismia eikä harhoja ja kuinka pahasti olin ansassa elämässäni. Näin kuinka Marcus katsoi minua himoitsevasti ja voitonriemuisesti. Hän tiesi olevansa voittaja eikä hänellä ollut mitään pidäkkeitä. Hirmuhallitsijana olemisen antoi hänelle selvästikin seksuaalista tyydytystä. Korjasin asustustani enkä pyllistänyt enää Marcusta kohti. Hän marssi pois keittiöstä. Ymmärsin selkeästi, että vain pako, täydellinen pako oli ainoa keino jäädä henkiin tai ainakin pysyä järjissään. Marcus tulisi olemaan päivä päivältä rajumpi minua kohtaan, koska sen aiheuttaman nautinto oli kuin huume hänelle. Minun oli pyristeltävä pois King Kongin nyrkistä niin nopeasti kuin suinkin.

14.10.2005

Tällainen oli se ratkaiseva käänne, jossa tein päätökseni paeta mahdollisimman pian ja nyt alan pohtia viimeisiä yksityiskohtia suunnitelmaani. Pysyökseni selväjärkisenä kirjoitan tätä päiväkirjaa. Voin aina palata katsomaan ajatuksiani jälkepäin ja arvioida olinko joskus sekaisin ja teinkö siksi jotakin liioittelevaa.

Kirjoittaminen tuntuu hyvältä ja keventävältä. Puran siinä itseäni niin kuin puhuisin jollekin luettavalle ystävälle. Sellaiselle joka on ollut kanssani lapsesta saakka, joka ymmärtää ja tukee minua täydellisesti. Tiedän että jos tämä päiväkirjaa joutuu Marcuksen käsiin, olen mennyttä, varmasti kuollut. Silloin kun Marcuksen silmissä välähti, se välähdys oli päätös olla valmis tekemään mitä tahansa tilanne edellytti. Aivan mitä tahansa.

16.10.2005

Karin on minun pelastajani. Olen siitä nyt varma. Ilman häntä alkaisin liukua mielisairauden puolelle. Kävin tänään neljättä kertaa Karinin luona salaa turvakodissa. Onneksi turvakoti on lähellä kauppa, jossa muutenkin käyn joskus ruokaostoksilla. Jos Marcus tarkastaa sijaintini puhelimen paikkatunnistuksesta, voin sanoa olevani parkkaamassa autoa tai jotakin. Olen pelännyt kuollakseni että Marcus saisi käyntini selville. Lähdin siksi Karinin luota hirveällä kiireellä, etten ollut epäilyttävän kauan samassa paikassa. Minulla on niskassani tarkkailun tunne. Ajattelen, että Marcus epäilee jotakin ja hän pitää gsm-puhelimeni sijaintinäyttöä työpöydällään auki koko ajan.

Karin sanoi heti alussa, että Marcus vaikuttaa klassiselta luonnehäiriöiseltä. Hänen kanssaan ei selvästi voi keskustella normaaleilla argumenteilla eikä vedota hänen tunteisiinsa. Lisäksi niin älykäs ja hyvämaineinen mies ja niin näyttävässä asemassa kuin Marcus pystyy salaamaan todellisen olemuksensa todennäköisesti koko elämänsä ajan. Narsisteja on olemassa paljon, erityisesti pappeina, opettajina, lääkäreinä, hyväntekeväisyysjärjestöjen johdossa ja muissa ammateissa, jotka ovat erityisen hyveellisiä. Niihin asemiin Karinin mielestä patologiset, tunteettomat luonnehäiriöiset juuri hakeutuvatkin, koska silloin, asemansa turvaamina, heidän toimintaansa ja luonnettaan on vaikea asettaa kyseenalaiseksi ja heillä on kaipaamaansa valtaa suhteessa muihin ihmisiin. He rakastavat avioliitossa valtaa enemmän kuin puolisoaan tai lapsiaan.

En uskaltanut tuoda kotiin aihetta käsitteleviä kirjoja, mutta luin kirjastossa teoksia ja netistä narsismista. Opin että luonnehäiriön profiiliin liittyy usein tavallista suurempi älykkyys, häikäilemättömyys ja perusteellisuus tavoitteiden toteuttamisessa, joten sopivan tutkinnon hankkiminen yliopistossa ja korkean aseman saavuttaminen ei ole silloin vaikeata. Luonnehäiriöistä on mahdotonta saada tunnustamaan ja varmaan edes ymmärtämään syyllisyyttään mihinkään. Jos joku nolaa hänet yhteisön silmissä, vaikka vain paljastamalla virheen, jonka narsisti on tehnyt, tästä paljastajasta tulee vihollinen. Luonnehäiriöinen taas tekee kaikkensa tuhotakseen vihollisensa. Se tapahtuu usein rakentamalla kuristusotetta uhrin ympärille vähä vähältä, panettelemalla taitavasti vihan kohdetta hänen läheisilleen, ikään kuin ohimennen mutta systemaattisesti. Siten että toiminnan kohde vain jonain päivänä huomaa, että hänen ystävänsä tai sisaruksensaakaan eivät enää ota yhteyttä tai käyttäytyvät kylmäkiskoisesti. Sitten on turha enää selvittää asioita, koska heille on kerrottu uhrista niin kaameita asioita, että niitä ei haluta ottaa edes keskusteluun. Tai uhria ei enää uskota ja kommunikaatio on katkaistu, jopa sisarusten välillä. Kaikki tämä piti minun kohdalla paikkansa hirvittävällä tavalla.

Kun tulee tilanne, jossa puoliso tulee ulos kaapista ja sanoo olevansa alistettu, hyväksikäytön uhri, ketä silloin uskotaan, kysyi Karin. Esimerkiksi sinun tapauksessa vaimoako, josta ei ole kuultu ulkopuolisessa maailmassa juuri muuta kuin mitä hänen miehensä on sanonut? Luonnehäiriöiset usein petaavat jo etukäteen tällaista tilannetta ja "avautuvat" miesten saunaporukassa kertomaan, että kotona kaikki asiat eivät ole kunnossa. Lasten äiti alkaa olla huonossa kunnossa henkisesti ja mies on huolissaan lapsistaan. Jos tulee ero, mies pyrkii ottamaan lapset pois pakenevalta äidiltä ikään kuin rangaistuksena pakenijalle, vaikkei edes välittäisi lapsistaan. Ja yhteiskunta antaa hänelle auliisti mahdollisuuden tähän. "Eikö olekin yhteiskunnan kannalta viisaampaa antaa lapset arvostetun ja todistetusti älykkään miehen huostaan kuin jo pitkään sekobimboksi arvellun vaimon mukaan?" kysyy mies räpsyttären viattomasti silmiään. Varsinkin kun vaimo on menettänyt pinnansa monissa julkisissa tilanteissa toisin kuin mies joka on ihailtavasti koettanut vain rauhoitella siippaansa ja on usein osoittanut muiden aikana huomiota ja suurta rakastettavuutta vaimolleen. Vaikka kahden kesken vaimo olisi saanut millaista kyytiä tahansa. Narsisti usein vie uhrinsa pois muiden luota, kuten lapset, ennen kuin alkaa höykyttämisenä. Tai hän voi soittaa vaimolleen törkeän, sättävän puhelun silloin kuin muut ovat kuulolla vaimon päässä. Syntyy kuva, että vaimo käyttäytyy puhelimestakin aivan hallitsemattomasti, saati sitten kotioloissa vieraiden poissaollessa.

Nyt kun ajattelen tarkemmin, tähän tilanteeseen Marcuskin on pyrkinyt usein, mutta en onneksi ole pelkojeni vuoksi vielä mennyt retkuun. Kerran kotikutsujemme aikana hän

kävi keittiössä sanomassa tosi tiukalla äänensävyllä, että kastike oli päässyt aivan kylmäksi. Enkö ollut esilämmittänyt astiaa tarpeeksi? Hänen tärkeä vieraansa ei ollut maistanut sitä kuin haarukankärjellä. Aina minä munin kaikki jutut. Sitten salin puolella hän käsitteli minua mairean ystävällisesti ja rakastavaisesti muiden aikana. He eivät voineet epäillä mitään. Ja olisivat pitäneet minua kauheana akkana, jos olisin vetänyt kastikekauhalla soosit herran naamalle niin kuin teki mieli.

Luonnehäiriöisen kanssa puhuminen ei siis auta, voin vain taistella tai paeta. Olin nyt vakuuttunut siitä. Kun kävelin pois Karinin luota ajatuksissani merenrannan lähellä olevan puiston halki, näin kissan, joka oli saanut kiinni päästäisen tai pienen hiiren. Kissa päästi pienen piipertäjän välillä irti vilistämään haavoittuneena pakoon minkä vielä pystyi. Kissa katsoi pois päin niin kuin ei olisi kiinnostunut saaliistaan, mutta hyppäsi kohta huikean loikan sen luokse ja tarttui erehtymättömästi sen niskasta kiinni, ravisteli uhriaan hampaissa rajusti ja paiskasi sen sitten puolen metrin päähän. Hiirilainen ei enää jaksanut juosta vaan vain kierähtää kyljelleen, jolloin jalat liikahtelivat tyhjää. Kissa tuli vielä silloinkin paiskomaan karvaista pikkulajää tassuillaan, jotta saalisleikki vielä jatkuisi. Tiedän tarkkaan, miltä tuosta hiirestä tuntuu.

Tunsin silloin että olen nyt saavuttanut rajapinnan, jossa vaivun täydellisen avuttomuuden ja hyväksikäytön tilaan jollen tee jotakin, taistele tai pakene. Pelkäsin taistelua. Se oli lamaannuttava ajatus. Marcuksella oli kaikki valttikortit ja hänen voimansa oli lamauttavaa kuin viidakon käärmeen hermomyrkkä. Tänään alkaa siis paon systemaattinen valmistelu tai en enää myöhemmin pysty siihen. Paon on oltava täysin totaalinen. Minun on saatava tarpeeksi pitkä etäisyys saalistajaani tai pako ei auta.

Paon valmistelemiseksi ostin ensimmäiseksi käytetyn kännykän, jota pidän autotallin hyllyllä vanhassa kukkaruukussa. Marcus ei hoida kukkia ja siksi ei ole suurta riskiä, että hän löytäisi kännykän vahingossa. Ostin kännykkään prepaid-liittymän kauppatatallani käteisellä. Prepaidia Marcus ei pysty jäljittämään paikkaseurannalla tai katsomaan laskutustiedoista kelle olen soittanut. Luin tämän yhdestä dekkarista ja tarkistin vielä teleliikkeen nörtiltä näyttävältä myyjäpojalta.

17.10.2005

APUA! Tajusin aamulla, että kuukautiseni ovat myöhässä reilusti yli viikon. Ehkä olen vain hermostunut pakoajatuksistani ja se on sotkenut hormonini. En voi kuitenkaan ottaa riskiä että olisin raskaana ja pako menisi mönkään.

Soitin Karinille uudella puhelimellani. Hän antaa minulle huomenna passinsa, koska hänkään ei näe tilanteessani muuta ratkaisua kuin pakenemisen. Hän on sanonut, että luonnehäiriöinen ei päästä otettaan irti ja on huolestuttavaa, että Marcus on osoittautunut väkivaltaiseksi. En voi mennä kenenkään luo, vaikka jättäisin eropaperin. Marcus tulee kertomaan vaikka kuinka uskomattomia tarinoita minusta kaikille ja erityisesti läheisilleni. Hän on jo tehnyt niin. Erityisesti isä on uskonut kaiken suodattamatta alusta saakka ja säälitellyt Marcusta. Marcus on varmasti nauttinut siitä täysillä.

Isä kysyi minulta kerran ohimennen, miten saatoin olla niin tyhmä, että olin jäänyt kaverilleni yöksi kertomatta mitään Marcukselle. Marcus oli mukamas ajellut koko yön huolissaan kaupungilla etsimässä minua. Olin aivan puulla päähän lyöty. Marcus oli sanonut noin vaikka en uskaltanut edes mennä naapuriin kahville pyytämättä ensin lupaa

mieheltäni. Kiistin asian jyrkästi, mutta isä sanoi tyyliä: ”Älä valehtele. Se tekee asian vain rumemmaksi”.

Suomessa oli juuri selvinnyt luonnehäiriöisen tekemä kansanedustajan murha. Onneksi se selvisi uhrin kännykästä löytyneestä äänitteestä. Miksi uhri oli valmiudessa äänittämään riitaa, jollei uhkailu ja pelko tapahtuvasta ollut jo jäytännyt häntä pitkän aikaa? Miksi hän ei lähtenyt pakoon? Koska hänellä oli kaksi lasta ja hän oli kansanedustaja. Hän oli tehnyt häkin itselleen ja kuoli sinne. Minä en tule hyväksymään sellaista kohtaloa. Olen Papillon. Lihottelen pois!

Ostin raskaustestin - taas käteisrahoillani. Minusta on tullut todella nuuka, koska testin maksaminen kirpasi.

18.10.2005

Tein aamulla Marcuksen lähdettyä raskaustestin. Paniikki iski. Testi näytti positiivista!

Olenko raskaana siitä raiskauksesta, jonka Marcus teki kolmisen viikkoa sitten? Pakkauksessa oli kaksi testiä ja tein sen toisenkin ja taas sama tulos. Menin ostoksille ja hankin vielä uuden, erimerkkisen testin.

Sekin näytti, että olin tullut raskaaksi. Jouduin täysin paniikkiin.

19.10.2005

Olen päättänyt teettää abortin. Lapsi tekisi minusta vielä avuttomamman ja sekin kärsisi koko elämänsä vanhempiensa sairaasta suhteesta. Marcus käyttäisi lasta vallan välineenä enkä pääsisi pakoon, olin vakuuttunut. En nukkunut yhtään hetkeä yöllä miettiessäni sitä. Marcus käännähti yöllä ja läiskäsi koko käsivartensa päälleni. Minua oksetti ja menin vessaan oksentamaan. Marcus heräsi ja tuli kysymään mikä minun on. Sanoin että ei olisi pitänyt syödä sitä katkarapusalaattia illalla. Se oli päässyt vanhaksi ja tuli ylös. Marcus oli varmaan niin väsynyt, ettei jäänyt väkäämään. Hän sanoi vain että mene nukkumaan sohvalle, kun haisen oksennukselle. Hänellä on tärkeä työpäivä huomenna ja hän haluaa nukkua rauhassa. Olin tästä rajattoman kiitollinen. Pako lähenee. Rahat riittävät kyllä.

Aamulla ajatus aamupahoinvoinnista iski Marcukseen. Hei, oletko sinä vihdoon raskaana? hän kysyi. Heräsin sohvalle siihen. Ääni kuulosti niin aidosti iloiselta ja kysymys tuli minulle täytenä yllätyksenä, että en osannut unen pöpperössä vastata muuta kuin että en tiedä, täytyykö testata. Se meni läpi ja Marcus pyysi minua jäämään lepäämään vielä, koska hän kyllä selviää yksinkin aamiaisestaan. No, sitä ei ollut koskaan vielä ennen tapahtunutta, joten se tuntui juhralta. Jäin sohvalle makaamaan mietteisiini Marcuksen lähdettyä iloisesti vihellellä töihinsä. Olenko oikeasti seonnut? Olen murhaamassa pienen ihmisen alun, jota Jumalan kasvojen edessä vihitty aviomieheni on kauan odottanut? Olen luvannut olla hänen rinnallaan myötä ja vastoinkäymisissä. Tällaiset ajatukset iskivät heti kun Marcus oli hetkenkin minulle ystävällinen. Syyllisyys on iskostettu minuun niin syvästi, että se ponnahtaa usein mieleeni. Teenkö väärin muita kohtaan? Olen tiedostanut, että elämäntilanteeni tuhoaa minut ja tunnen silti syyllisyyttä muiden mielipahasta, jos teen jotakin pysyäkseen hengissä ja tolkuissani. Uskon että väliaikainen ystävällisyys oli Marcuksen oveluudessa vaarallisin leikki, mitä hän pystyi saaliillaan tekemään. Hänen iloisuutensa ja hurmaavuutensa muistutti elävästi sitä, millainen hän oli ollut seurusteluaikanamme. En silloin aavistanut kerta kaikkiaan mitään, nautin vain. Kun ystävällisyys katosi ja sain kuulla eri tavoin, että

katoamisen syy oli minussa, olin ansassa. Huonoitsetuntoinen uskoo tämän järjettömän selityksen. Siksihän narsistit usein hakeutuvatkin jo lapsuudessaan valmiiksi nujerrettujen luo. Janosin niin paljon edes hetkiä, jolloin olin jälleen kuningatar, että olin valmis alistumaan orjana olemiseen.

Mutta en enää. Vein petivaatteet takaisin makuuhuoneeseen ja vilkaisin seinällä olevaa kameraenkeliä ja vakuutuin että enkelitkin ovat pakosuunnitelmani puolella.

Soitin Karinille prepaidilläni, että minun nähtävä hänet nopeasti. Se onnistui jo tunnin päästä ja kerroin hänelle raskaudestani ja että haluan abortin. Karin vaikutti mielteliäältä, eikä sanonut heti mitään mutta kuunteli tarkkaan. Huolestuin tilanteesta. Minun tukeminen tässä asiassa oli varmasti iso päätös hänelle henkisesti ja mahdollisesti jopa vakava virkarike hänen ammatissaan. Olin jo varma, että hän hylkää minut. Sitten hän avasi suunsa vihdoin.

- Ymmärrän täysin kantasi. Tekisin varmasti itse samoin tuossa tilanteessa. Pakoon lähteminen syntymättömän lapsen kanssa on helpompaa kuin vauvan kanssa, koska silloin Marcuksella on lapsen kautta juridinen ote sinuun ehkä lopun elämääsi. Abortti on parempi teettää mahdollisimman aikaisessa vaiheessa. Nyt on tärkeää saada yksipuoleiset avioeropaperit tehtyä, lähteä maasta ainakin puoleksi vuodeksi, jonka jälkeen avioero astuu voimaan ja sen jälkeen hankkia tarvittaessa lähestymiskieltoja Marcukselle, jos hän yrittää tulla väkisin luoksesi. Abortti kannattaa tehdä vasta Tanskassa ja jäädä sen jälkeen lepäämään sisareni luo.

Karin on kyllä enkeli.

Menin kotiin ja pureskelin kynsiäni aivan konkreettisesti. Onko tämä nyt viisasta? Mitä ihmettä minä oikein olen tekemässä? Olin aivan pois tolaltani ja hermostunut. Ehkä raskautenikin iski hormonitasapainoni sekaisin, en tiedä, kun en ole ollut aiemmin raskaana. Onko Karin jotenkin itse haavoittunut omien kokemuksiansa vuoksi ja liiankin helposti usuttaa minua lähtemään? Ja mihin minä menen sieltä Tanskasta? Saanko minä töitä vai joudunko katunaiseksi? Olin taas hulluuden rajamailla.

Pohdin vakavasti, kannattaisiko vain jäädä alistetuksi hienostorouvaksi, jolta ei puutu mitään aineellista. Ei puutu kuin vain vapaus olla oma itsensä. Maistuisipa edes alkoholi, että voisi paeta siihen päivittäin tissuttelemalla. Se helpottaisi ehkä, mutta viinin kittaaminen oli minusta puistattavaa.

Tämä itsensä kieltämisen vaade painoi vaakakupissa enemmän kuin kymmenet muut elämän epämukavuuteen liittyvät ajatukset yhteensä. Mitä minä olen, jos olen vain mieheni halujen tyydytysväline, lapsentekokone, kutsuemäntä, kodin tunnelmantekijä ja piika. Henkisesti luuseri ja pelkuri, joka säikähtää jokaista kuulemaansa ääntä. Jos Marcus on myöhemmin minuun tyytymätön vain kyllästyttyään minuun ja vaihtaa johonkin sihteeriiinsä, jonka on saanut hurmattua lipevällä tyylillään, niin mitä minulle tapahtuu? Minulla ei ole mitään, ei ammattia, työkokemusta, eläkettä, asuntoa eikä edes itsekkunnioitusta. Minulla ei todennäköisesti ole silloin edes lapsiani enää, koska aivan varmasti hän keksii juonet jolla hän pitää ne sihteerikkönsä kanssa. Silloin olisin mieluummin vaikka katunainen nyt kuin lapsistaan erotettu äiti myöhemmin. Eli ei ollut mitään menetettävää.

Aloin toteuttaa suunnitelmaani. Se alkoi ostamillani verisillä T-luupihveillä. Töhrin niistä tulevalla nesteellä pikkuhousunsuojan ja laitoin sen vessan jäteastiaan verinen

puoli alaspäin. Olin aivan varma, että Marcus kävisi tutkimassa asian, kuultuaan että minulla alkoivat menkat eikä ole mitään raskautta.

Marcus tuli kotiin kukkapuskan kanssa ja olisin ollut heikoilla, jollen olisi käynyt ajatuspainiani loppuun saakka jo ennen tätä miehen huomaavaisuuspursketta. Olin pohdinnassani aina päätynyt Marcuksen suhteen samaan lopputulokseen. Mikä mies hän todellisuudessa oli ja miksi nyt yksi kukkapuska olisi yhtäkkiä muuttanut kaiken? Ilman pohdintaani tuo kukkapuska olisi hyvinkin voinut saada minut murtumaan, koska tunsin itseni juuri nyt niin heikoksi, haavoittuvaksi ja tarvitsin miestä lähelleni. Ehkä herkkyyks langeta kukka-ansaan oli osa raskaudesta johtuvaa hormonimyrskyä, osittain systemaattisen aivopesun lopputuotetta. Tähän Marcus pyrki henkisellä väkivallallaan. Tämä ajatus oli kirkas selkeyden hetkinäni. En ollut valmis myymään taivaspaikkaani yhdestä kukkapuskasta.

Otin vastaan Marcuksen huomaavaisuuden aidolla kiitollisuudella. Hän kaappasi minut syliinsä niin tiukasti, että araksi tulleet rintani vihlaisivat. Kerroin heti, että ajatus raskaudesta oli ennenaikainen, koska kuukautiseni olivat alkaneet. Marcus koetti olla niin, että valtava pettymys ei heti näkyisi hänestä ja häntä varmaan nolotti turhaan ostetut kukkasat. Hän ei tiennyt mitä tehdä ja pyöri eteisessä kenkiensä, läppärisalkkunsu ja takkinsa kanssa miltei hellyttävästi. Hän sanoi sitten, että hänellä on vielä töitä katsottavanaan ja meni työhuoneeseensa. Laittaessani ruokaa nousin välillä eteisen tuolin päälle, josta näki Marcuksen työhuoneeseen, jossa hän teki töitä. Mieleeni tulvi koko ajan niitä muistoja, jotka olivat yhteisellä taipaleellamme olleet mukavia. Halusin vielä katsella häntä hyvästiksi niin, että hän ei huomaa. Sitten huomasin pimenevää syysiltää vasten ikkunan heijasteena Marcuksen tietokoneen ruudun. Siitä näki selvästi, että Marcus katseli pornosivuja! Ei hänellä mitään töitä ollut. Tämä helpotti lähtöäni kummasti.

20.10.2005

Aamulla lähtöpäätöstäni helpotti vielä entisestään, että ansalla oli käyty. Verinen side oli käännetty ympäri lika-astiassa. Ei side voi käännähtää itsekseen, jos siihen heittää roskia päälle. Marcus oli käynyt tonkimassa astiaa, tutkimassa pitikö väitteeni paikkansa. Toivottavasti hän ei ollut kuitenkaan haistanut sidettä ja aavistanut että se haisi häränlihalle.

Päätin että lähden tänään. Passi oli valmiina pyykkiastian pohjalla, koska tiesin että se oli viimeinen paikka mihin Marcuksella oli asiaa. Marcuksen töihin lähdöstä oli tunti ja tänään oli hänen tennisiltansa. Minulla oli aikaa lähtemiseen sen verran että olisin illan Ruotsin laivassa ennen kuin Marcus edes tajuaisi että olen mennyt. Olisin kännykkäni kanssa kotona viimeiseen saakka jos hän sattuisi soittamaan ja jotta hänen ruudustaan näkyisi sijaintini, että olin kotona. Sitten jättäisin puhelimen päällä olevana kotiin ja Marcus luulisi minun edelleen olevan siellä. Ei hän enää neljän jälkeen soitellut koska tiesi että minun piti olla illallista valmistelemassa. No tänään ei tennissankarille olisi tarjolla kuin tyhjä koti. Ajatus alkoi kauhun tunteiden lomassa jo kiherryttää minua.

Kävin nostamassa rahat ”pankistani” puun kätköissä olevasta lippaasta. Kaikki 3400 euroa olivat tallella. Mitään luottokorttia en voisi käyttää, koska siitä selviäisi sijaintitietoni. Sama kuin jättäisi kartan pöydälle lähtiessäni. Hain uuden puhelimeni autotallin kukkaruukusta, koska sitä voisin käyttää - ainakin siihen saakka kun soittaisin vain oudoille ihmisille. Jos ilmoittaisin jotakin vanhemmilleni, heidän vastaanottotietonsa paljastaisivat prepaid-numeroni ja siitä selviäisi sijaintini jollen

heti nappaisi irti korttia ja ostaisi uutta. Aika hankalaa mutta mitään riskejä ei voinut ottaa. Marcus ehkä saisi jopa selville jälkikäteen sijainnin mistä tukiasemasta tekstari on lähtenyt, kuka tietää. En uskalla pitää mitään yhteyttä vanhempiini. He kuitenkin kertovat huolestuneelle puolisololleni kaikki uutiset minusta.

Kävin jättämässä avioerohakemuksen maistraattiin, joka on onneksi lähellä Tapiolan ostoskeskuksia, joissa käyn usein kaupassa, joten Marcuksen ruudulla näkyvä sijaintini ei herättänyt Marcuksen epäilyksiä. Marcus soitti puolen päivän jälkeen ja onnistuin pysymään mielestäni aivan rauhallisena ja juttelemaan niitä näitä. Se oli toivottavasti viimeinen keskusteluni ikinä enää Marcuksen kanssa! Kirjoitan tätä tekstiä Tapiolan kirjaston koneella ja nyt suljen sen. Pidän tämän muistitikun pienessä minigrip-pussissa mukana, jotta todellinen syy lähtööni selviäisi, vaikka minut löydettäisiin Suomenlahden pohjasta. Nyt lähdän hakemaan tavarani kotoa, käyn suihkussa ja lähdän. Lopullisesti. Kohti vapautta, uutta alkua, puhtaalta pöydältä, ilman menneisyyttä, ystäviä tai mitään. Oloni on keveä, vaikka vähän hirvittääkin.

Samana iltana

Laiva nytkähti Olympia-satamasta liikkeelle kello 17.30. Olen turvallisesti laivalla ja kirjoitan päiväkirjaani laivan tietokoneella. Otin rahani, uuden passini ja kännykkäni ja pakkasin vain välttämättömiä vaatteita mukaan ja yritin jättää asuntomme niin kuin olisin vain hetkellisesti poissa. Laitoin valoja päälle, vaikka päivällä ei olisi niitä tarvinnut, mutta Marcuksen tullessa olisi jo aivan pimeätä. Laitoin jopa ruuanlaittarvikkeita esille ikään kuin olisin mennyt lähikauppaan hakemaan jotakin unohtunutta. Jätin oman passin kotona sinne missä sen normaali säilytyspaikka oli, jotta Marcus luulee vielä, että olen vain Suomessa, vaikka tajuaakin minun lähteneen karkuun. Jospa hän on jopa hiukan huolissaan, mitä minulle on tapahtunut.

Ompelin eilen ajokorttini takin vuorin sisälle, jos joutuisin joskus ajamaan autoa ja näyttämään ajokorttia. Ehkä halusin säilyttää myös todisteen oikeasta identiteetistäni. Ehkä oli vaarallista että minulla oli kaksi henkilöllisyyttä mukana, mutta otin kortin kuitenkin mukaan. Olin päättänyt mennä klo 15.30 vierestämme lähtevään laivasataman lähelle menevään bussiin. Sen jälkeen meni vielä yksi varabussi, jolla pääsisi niukasti ajoissa.

Juuri kun olin ovella sulkemassa ovea viimeistä kertaa ja olin pysähtynyt siihen hetkeen, puhelin soi! Mietin menenkö vastaamaan vai juoksenko bussiin, koska muuten myöhästyisin siitä. Päätin katsoa oliko se Marcus ja silloin vastaisin. Jos en vastaisi, hän tulisi suoraan töistä kotiin ja jättäisi tenniksin väliin ja olisin vaarassa. Se oli Marcus. Hän kysyi, että olinko selvittänyt mahdollisuuksia olla vapaaehtoistyössä. Olin hämmentynyt ja takelsin, että en ollut vielä saanut mitään kiinnostavaa esiin, mutta jatkaisin kyllä selvittämistä. Se tuntui riittävän Marcukselle ja hän varmasti ajatteli hämmennykseni olevan huonoa omaatuntoa liian vähäisestä selvittämistyöstä. Siksi hän varmasti soittelikin, jotta piiskoisi minua tuloksiin. Kuten jatkuvaan ikkunoiden pesemiseen! Suljin puhelimen hikeä valuen. Lähdin juoksemaan bussipysäkille ja näin jo kaukaa bussin perän. Myöhästyin. Kävelin yhden pysäkinvälin lisää ja jäin odottamaan seuraavaa bussia hermostuneena. Kävin välillä pysäkin takana kun autoja meni ohi. En ole koskaan odottanut bussia niin loputtoman pitkään. Lopulta se tuli ja olin perillä satamassa aivan viimeisellä hetkellä.

Maihinnoituslippuun piti antaa nimi ja annoin sen mikä on passissani, jos sitä satuttaisiin kysymään. Olen nyt Karin Liljestränd. Osoitteeksi laitoin Tontunmäentie 24, Espoo.

Johannan häipymisestä Suomesta ei tule mitään merkintää rekistereihin. Onneksi Karininkin nimi on muuttunut hänen otettuaan miehensä sukunimen. Kuljin sataman maihinnousuportista ja vaelsin pitkät käytävät vieläkin varuillani ja valmiina kohtaamaan uusia vaikeuksia. Laivayhtiön kuvaajien luona sisääntulon koristeellisella portilla peitin kasvoni ja pujahdin nopeasti läpi. Pojat katsoivat perääni kummeksuen. Valkopukuiset virkailijat toivottivat minut tervetulleeksi laivaan ja taustalla soi Siljan ikivanha tunnari ”tää tää tää tä tä tä tä tättätä tää”. Silloin tunsin olevani vihdoon, ei sentään vapaa, mutta matkalla vapauteen!

Luku 9

20.10.2005

Marcus ja Jalo istuivat jälleen tenniksen jälkeen kahvilla. Marcus oli hajamielinen ja oli pelannut huonosti. Jalo ei kehdannut olla voittamatta, koska sen olisi jo huomannut että hän löysäili. Marcus ei kuitenkaan ollut nyt häviöstään raivoissaan. Jalo alkoi kysellä, oliko Marcuksella jotakin huolia.

- En tiedä oliko Johanna kovin innoissaan siitä hyväntekeväisyystyöstä. Kyllä hän lupasi selvittää niitä mahdollisuuksia, mutta ei hän vaikuttanut mitenkään innostuneelta, sanoi Marcus vaitonaisesti.
- Mutta oikeasti minua rassaa se, että me emme saa lasta, jatkoi Marcus. Luulin jo tärpänneen, mutta se olikin vain väärä hälytys.
- No yritättekö te tarpeeksi, koetti Jalo keventää.
- Ihan kuule riittävästi, vastasi Marcus ja hänen kasvoillaan käväisi hymyn väre.

Luku 10

20.10.2005

Pohdin kuumeisesti laitanko viestin äidille ettei ole huolissaan eikä hälytä koko Suomen poliisivoimaa minua etsimään, koska en ole joutunut onnettomuuteen. Ajattelen lähettää viestin äidin siskolle vuorokauden kuluttua ja pyydän häntä kertomaan asian äidille niin että isä ei pääse koettamaan minun jäljitystäni. Ehkä sitä viestiä on vaikeampi jäljittää ja minulla on jo uusi prepaid-liittymä varalle.

Kun katselen laivalla liikkuvia ihmisiä, tuntuu oudolta että he eivät tiedä mitään siitä missä tilanteessa olen. He vain menevät innoissaan ensimmäiseen kattaukseen seisovaan pöytään, katsomaan taxfree-myymän tarjouksia tai seuraamaan lapsille tarkoitettua ohjelmaa pääravintolassa. Ennen kuin laiva lähti satamasta, olin kannella katsomassa kauhuissani tuleeko Marcus tai poliisi laivan vierelle ja ryntää sisään minua kiinni ottamaan. Ketään ei tietysti näkynyt ja pelkoni siitä ja alkoi naurattaa minua. Kävin äsken itsekin varaamassa paikan toiseen kattaukseen seisovassa pöydässä. Olen jo varannut kampaajan ennen sitä. Aion laittaa hiukseni passini kuvan mukaiseksi. Nyt on jo aika lähteä kohti salonkia.

Luku 11

20.10.2005

Marcus saapui kotiin illalla kuuden aikaan. Valot paloivat miltei joka paikassa ja Marcus heitti eteisessä tenniskassinsa kaappiin ja huuteli, että on tullut.

- Koska ruoka on? Marcus huusi kovempaa, kun tervehdyksiin ei kuulunut mitään vastausta.

Marcus pani myös merkille, että kotona ei tuoksunut ruoka niin kuin yleensä hänen saapuessaan. Marcus alkoi kävellä kiihkeästi ympäri asuntoa ja huuteli Johannaa. Hän kävi vaatehuoneessa katsomassa oliko Johannan matkalaukku siellä ja löysi sen. Hän soitti Johannan kännykkään ja kuuli sen soivan makuuhuoneessa. Marcus meni katsomaan oliko Johannan passi paikallaan ja löysi sen. Sitten hän meni tutkimaan mitä Johannan kenkiä saattoi puuttua ja arveli parin kenkäparin olevan poissa.

Marcus meni tietokoneensa ääreen ja ajoi valvontakameran muistista viimeiset liikehdinnät makuuhuoneessa. Kuvat olivat taltioituneet puolilta päivin, kun Johanna kävi petaamassa sängyn ja toimi aivan kuin muinakin päivinä. Marcus kytki eteisessä olevan kameran kuvan päälle ja näki Johannan olevan lähdössä ulos klo 15.20. Hänellä ei ollut kuvassa mitään erityistä mukanaan. Marcus muisti soittaneensa noihin aikoihin ja vaikka turvakameran tallentama kuva oli nopeutettua ja ilman ääntä, Marcus oletti Johannan lähteneen ovelta takaisin vastaamaan puhelimeensa, joka oli jätetty pöydälle. Parissa ruudussa Johanna kumarsi eteisessä ja Marcus muutti nauhoituksen kulkemaan yksittäiskuvina. Johannalla oli reppu mukana! Hän laski sen eteisen lattialle mennessään vastaamaan puhelimeensa. Tuo reppu ei ollut hänellä ikinä mukanaan ostoksilla ja se oli jo lähtiessä aivan täysi. Mihin hän on voinut mennä!

Marcus tarttui kännykkäänsä ja valitsi sen muistista numeron.

- Hei Marcus täällä. Tulin vähän aiemmin kotiin kuin oli sovittu eikä Johanna ole täällä ja hän on unohtanut kännykkänsä kotiin ajattelin, että onko hän poikennut teille? Aha, ei sitten mitään, kaipa hän sitten kohta ilmestyy.

Marcus soitti ainakin neljään paikkaan ja aina sama vastaus, kukaan hänen tuttavistaan ei ollut kuullut Johannasta mitään. Marcus vilkaisi kelloaan. Voi hitto, Ruotsinlaiva on jo lähtenyt. Sinne ei tarvitse passia. Tallinnaan hän ei ole voinut lähteä. Ja jos Johanna on Suomessa, Marcus saa hänet kyllä kiinni. Marcus soitti vielä ensiapuun. Ei mitään tietoa Johannasta. Jos Johanna on kaupassa ja hän vei repussa tyhjiä pulloja tai kierrätyspaperia tai jotakin, hän tulisi taatusti puolen tunnin sisään takaisin.

Marcus käveli taloa edestakaisin puolisen tuntia, kävi välillä tietokoneella ja tutki eri kaappeja ja autotallinkin löytääkseen jotain johtolankoja. Ei mitään. Se bitch on ollut ovela! Marcus tuijotti kännykkäänsä pitkään, valitsi Kimmon numeron ja veti henkeä.

- Hei Marcus täällä. Onko Johannasta kuulunut mitään? Eikö. Uskon että hän on lähtenyt jonnekin pidemmäksi aikaa ilmoittamatta minulle. Sellaista on tapahtunut joskus ennenkin. Johannahan on aina välillä epästabili. Jos hän on päättänyt jostakin ihmeen syystä jättää minut, olisi luullut hänen puhuvan minulle jotakin asiasta ennen kuin häipyy. Tai edes vanhemmilleen. Eikö vain?

Marcus kuuli Kimmon manaavan itsekseen toisessa päässä.

Luku 12

20.10.2005

Kävin kampaajalla ja peiliin katsominen tuntuu hurjalta. Hiuksista katosi yli 20 senttiä ja väri muuttui vaaleasta mustaksi. Meikkasin silmäni voimakkaammaksi kuin koskaan elämässäni ja ne synkkasivat hyvin hiusten muodon ja värin kanssa. Kävin sen jälkeen syömässä ja olin varma että vaikka salissa olisi ollut joku tuttuni, hän ei olisi minua tunnistanut. Siitä tuli huikea tunne, että voin vihdoinkin olla vilkuilematta olkani yli onko Marcus siellä tai hänen kameransa. Innostuin hakemaan ruokaa ainakin viisi kertaa ja oli kuin olisin tuntenut uudella tavalla ruuan tuoksujakin. Voivatkohan aistit aueta uudella tavalla eläimelläkin, kun vangittu lintu pääsee häkistään?

21.10.2005

Aamulla heräsin halvimmassa kahden hengen hytissä, jonka saa kohtuuhinnalla varattua yhdelle. Olin nähnyt painajaisena, että Karin olikin huijannut minut siskonsa luo, joka olikin oikeasti ihmiskauppaa harrastava arabi. Minusta ei tietäisi kukaan mitään ja olisin helppo pala myytäväksi Afrikkaan jollekin sikailijalle, joka tykkää valkoihoisista. Koetin ravistaa unen mielestäni, mutta minulle iski jälleen paniikki. Onko joku viranomainen jo vastassa minua satamassa? Olin täydellisessä hälytystilassa. Edellisen illan euforia ravintolassa oli tiessään. Mitä minä oikein olen tekemässä? Aamupahoinvointi iski jälleen ja rinnat ovat kivuliaammat kuin koskaan. Minkähän kokoinen se pikku alkio on jo vatsassani? Voisinko synnyttää sen jossakin maailman syrjäisessä kolkassa ja pitää salaa? Ei, ei siitä tule mitään. Koska sen kautta Marcus vainoaisi minua läpi elämäni ja vaatisi oikeuttaan lapseensa. Hankin uuden rakkaan miehen jonka kanssa teemme monta lasta. Perheemme tulee olemaan onnellinen. Hoin tätä itselleni kuin mantraa. Kohta laiva on satamassa ja lähden Tukholmaan nauttimaan päivästä ennen Göteborgin junaan menoa.

Luku 13

21.10.2005

Marcus heräsi kodissaan vaatteet päällä nukuttuaan vain pari tuntia. Johannasta ei ollut kuulunut mitään. Marcus kaivoi kalenteristaan numeron ja soitti siihen.

- Täällä kehitysjohtaja Marcus Stieflander. Turvallisuustasokoodini on 35Q4556.

Marcuksen äänestä kuului aavistuksen verran hermostuneisuutta. Hän jäi odottamaan, kun toisessa päässä puhuja naputteli tietokonettaan. Marcus ojentautui parempaan asentoon ja hengitti syvään.

- Uskon, että vaimoni Johanna Stieflander on lähtenyt maasta ja vienyt mukanaan omaa yritystäni ja Nokiaa koskevaa luokiteltua tietoa, jonka hän on saanut murtauduttuaan kannettavaan koneeseeni. Meillä on ollut viime aikoina vaikeuksia avioliitossamme ja hän on valittanut rahan niukkuutta. Uskon että hän on juuri nyt matkalla Tukholmaan autolautalla viemään tietoja ostajalle ja yrittää itse kadota maan alle. Vaimollani on ollut joku aiempi ruotsalainen miesystävä, joka on telealalla.

Nyt Marcuksen ääni oli hyvin analyttinen ja hänen asentonsa vakaa, hermoilematon, hänen jutellessaan Supon edustajan kanssa.

- Kyllä, minusta Interpol kannattaa kytkeä tähän ja nopeasti ennen kuin seuraavat Helsingin laivat ovat satamassa. Myös Haaparanta on mahdollinen reitti, jos Johanna koettaa harhauttaa.

Tukholmassa tuuli oli aika hyinen, mutta vielä hyisemmäksi oloni tuli kun kuljin lasikäytävää Värtanin satamarakennusta kohti. Käytävän reunalla oli joku mies pitkässä kangastakissaan ja tarkkaili tulijoita läpitukevasti. Otin nenäliinan taskustani ja niistin siihen mennessäni hänen ohitse. Mies katsoi jotakin paperia kädessään, sitten minua ja seuraavaksi takanani tulevaa nuorta naista joka muistutti etäisesti minua ennen hiusteni leikkuuta ja värjäystä. Mies näytti keskittyvän tähän naiseen ja meni hänen luokseen juttelemaan. Ehdin juuri ja juuri nähdä miehen kädessä olevan kuvan. Se esitti minua! Marcus otti tuon kuvan parvekkeellamme viime kesänä! Tunsin jo kaukaa kuvassa takanani olevan pihapuumme. Miten ihmeessä Marcus on saanut mobilisoitua Tukholman poliisivoimat tai jotkut etsivät minua jo jahtaamaan! Olen aliarvioinut Marcuksen täysin! Mutta miksi minua etsitään kuin rikollista? Abortti on tietysti kuin pieni murha ja tunnen siitä valtavaa syyllisyyttä, mutta eihän Marcuksen pitänyt edes tietää asiasta. Hän on tietysti väittänyt minun varastaneen jotakin kallisarvoista? Hänen slalom-pokaalinsa lukioajalta, vai, hah! Minua kylmäsi todenteolla.

Nyt kirjoitan tätä Värtanin lähellä löytämässäni pienessä nettikahvilassa ja tarkkailen jokaista ohikulkijaa neuroottisena. Pitäisikö minun laittaa se tekstari tädilleni vai ei? Onko turvallista mennä Tukholman rautatieasemalle ja Göteborgin junaan? Ei varmasti. Mitä minä sitten teen? Ei minulla ole varaa asua hotelleissa enkä uskalla mennä väärällä passilla kirjautumaan mihinkään, josta voidaan lähettää tieto eteenpäin aiheesta kiinnostuneille viranomaisille. Onkohan Karinilta jo kysytty jotakin? Minun on pakko laittaa hänelle tekstari, etten voi pitää kiinni aikatauluarviosta Odenseen pääsyn kanssa. Olen tulossa aivan sekopäiseksi! Henki ei oikein kulje.

Nyt tuohon pysähtyi laivasta tullut rekka ja mies tuli ostamaan tänne kahvilaan prepaid lippua kännykkäänsä. Mies puhuu hollantilaisittain korostaen englantia ja hän meni juuri vessaan. Kuski näyttää vaarattomalta ja on varmasti menossa Eurooppaan. Keksin jonkun tarinan ja pyydän päästä hänen kyytiinsä. Nyt tuli kiire saada tikku irti koneesta! Auton kyljessä lukee Maas Transport, jos minua joudutaan etsimään jostakin. Jonkun rekkakuskin raiskaamana ja tappamana. Nyt ei ole muutakaan mahdollisuutta! Muistitikku irti ja menoksi!

Luku 15

21.10.2005

Marcus sai soiton Suposta, ettei Vikingin eikä Siljan laivalta ollut löytynyt kuvauksen mukaista naista. Haaparannassa oltiin vielä rajalla tarkastamassa tulijoita niin paljon kuin siellä pystyi. Supon mukaan noin harvinainen nimi kuin Stieflander oli helppo laittaa seurantaan, jos vaimo käyttää omaa henkilöllisyyttään tai luottokorttejaan jossakin.

Marcus alkoi ärtyä yhä enemmän. Hän mietti kuumeisesti, mihin Johanna voisi suunnata. Eihän hänellä ollut rahaakaan. Vai oliko? Johannan eno asui Marbellassa. Pyrkisikö hän sinne?

21.10.2005

Tämä rekkakuski vaikuttaa kiltiltä, enkä vaistoa mitään vaaran tunnetta hänen kanssaan. Hän suostui auliisti hätäpyyntöni päästä kyytiin, koska lompakkoni varastettiin laivalla ja siellä oli valmis lippuni Tanskaan ja minun on pian päästävä sinne.

Kuski on flaamilaispuolen Belgiasta ja ajaa rekkalastillista suomalaisten kompostointilaitteiden varaosia Hollantiin. Niitä tarvitaan nopealla toimitusajalla, joten hän ajaa posottaa suoraan Helsinborgin kautta sillan yli Tanskaan ja jatkaa siitä kohti Hollantia. Pääsen siis melkein suoraan Odenseen Monan luokse, mikä säkä!

Kyselin hiukan Willemiltä hänen taustoistaan. Mies on opiskelija. Hän tekee serkkunsa huolintaliikkeelle keikkoja aina silloin tällöin. Ei siis mikään tavallinen rekkamies. Willem opiskelee sosiologiaa ja haaveilee nuoriso-ohjaajan urasta, on naimaton.

Sanoin heti alussa olevani naimisissa, ettei tulisi mitään väärinkäsityksiä. Valehtelin että olen menossa mieheni siskoa tapaamaan Odenseen.

Olemme nyt jossakin Keski-Ruotsissa ja kello on noin kolme. Minua alkaa taas poltella pitäisikö laittaa tekstari äidille tai hänen siskolleen. Ehkä odotan vielä. Kuvittelen että kun aikaa kuluu, he ovat valmiimpia uskomaan kehotukseni olemaan kertomatta viestistäni Marcukselle. Nyt juuri he säälivät varmaan miesparkaa niin paljon etteivät raaskisi olla sanomatta hänelle. Ja Marcushan syöttää heille sellaista pajunköyttä, että he varmaan kiehuvat vihasta minua kohtaan. Ei, taidan koettaa rentoutua ja levätä. Pyyhin vieläkin hikeä siitä, salaa hiukan tyytyväisenä, että Marcuksen iso poliisioperaatio veti vesiperän. Huih!

Willem on kotoisin Kortrijkistä, jossa olen käynyt teini-ikäisenä koripallo-kisoissa. Aika hauska sattuma. Willem kertoi monista tutuista paikoista Kortrijkissä. Innostuimme juttelussamme. Se oli minulle yllättävää. Vaikka minun on juuri nyt vaikea luottaa ylipäätään kehenkään, päätin uskoa Willemin olevan vilpitön ihminen ja menin tunnelmaan sen mukaan. Enhän näkisi tyyppiä kuitenkaan tämän ajelun jälkeen enää missään ja oli uskottavampaa olla luonteva kuin ahdistunut. Muutenhan tämä kuski voisi tehdä kyselyn viranomaisille, että olinko joku rikollinen karkuri. Aloin sen vuoksi nauraa enemmän kuin nauratti kaikelle mahdolliselle.

Pelasin teininä koulujen välisissä mestaruuskilpailuissa aika korkealla tasolla koripalloa. Karsinnat olivat Varalassa Tampereella ja selvisimme edustamaan Suomea. Kortrijkien katolisen tyttökoulun joukkue oli todella hyvä, maansa paras, ja siksi he järjestivät kisatkin. He olivat sisukkaita pelaajia vaikka hiukan lyhyenläntiä meihin verrattuna. Silti he voittivat meidät! Meistä kahdesta joukkueesta tuli hyvät kaverukset kisojen aikana ja monta joukkueestamme kävi vieraisilla perheissäänkin. Sanoin joitakin nimiä ja yhden heistä Willem tunsikin. Tämä neito oli mennyt naimisiin yhden hänen tuttunsa kanssa. Vau, kuinka pieni maailma on! Nyt pysähdymme yökahvilaan pikkupurtavalle.

Luku 17

Missä vaiheessa sinun opiskelusi ovat, kysyi Willem popsissaan kreikkalaista salaattiaan.

- Ne ovat olleet hilkkua vaille valmiit jo viimeiset kolme vuotta. Johanna pyyhki omia suupieliään, vaikka se ei auttanut siihen, että Willemillä oli fetan muru oikeassa suupielessään.
- Mikä sinua estää viemästä loppuun niitä? Willem pyyhkäisi fetan pois karvaisella kädellään. Siihen jäi rasvaa. Johanna halusi pyyhkiä rasvan pois omalla liinallaan.
- Mieheni ei kannusta minua niin kuin sinä.

Willemin pureksinta pysähtyi. Sitten hän jauhoi tomaatin siivuaan vielä muutaman puraisun ja jatkoi.

- Mitä teet jos sinulla on aikaa etkä opiskele? Oletko netissä yökaudet?
- En ole! Johanna tämäytti nyrkillä pöytää.
- Luen mieluummin lehtiä. Teen ristikoita.
- Urheiletko tai liikutko?
- Kävelen paljon ja kotonani on kuntosali.

Willem vaikutti tyytyväiseltä.

- No käytätkö sitä kuntosalia? Minullakin on sellainen ja treenaan joka päivä. Willem nosti paljasta käsivarttaan käsi nyrkissä ja jännitti lihaksiaan. Johannalla oli mennä pala väärään kurkkuun, mikä hauis!
- Se on hyvää vastapainoa opiskelulleni ja rekka-auton nupissa istumiselle. Tavaraa ei nykyään siirrellä kuin pumppukärryllä.
- En aio näyttää sinulle hauistani! Johanna sanoi.

Willemin syömisiike pysähtyi jälleen. Hän hymyili leveästi hampailla, joita Johannan oli pakko ihailla.

- Minusta liikkuminen ja lihaskunto on tosi tärkeää, treeni ei ole mitään aivotonta pumppaamista. Liikkumattoman ihmisen mieli mustenee niin herkästi. Olen nähnyt sen liian usein. Eikä liikuta, kun ollaan yökaudet netissä surfaamassa. Se taas mössäyttää aivot muulla tavalla. Ja sitten alkaa olut maistua. Meillä Belgiassa oluessa on usein 7-9 % alkoholia. Sitä ei paljon tarvitse litkiä, kun on jo ihan alkoholisti. Kun valmistun sosiologiksi, aion tutkia mitkä tukitoimet tai millainen kannustus tai joku muu keino on saanut parhaiten nuoret pois tästä putkesta.

Olin aivan samaa mieltä Willemin kanssa näistä kysymyksistä. Ihastuttava mies. Koskahan olen viimeksi ollut samaa mieltä miespuoleisen keskustelukumppanini kanssa? Ei kovin usein, koska olen jutellut pääasiallisesti vain isän tai Marcuksen kanssa.

Willem puhuu paljon itsestään ajaessamme. Minä vain yleensä kuuntelin, koska en halua juuri valottaa omia taustojani. Willemin tarinat ovat kiinnostavia ja koskettaviaakin. Eniten minua liikutti kuitenkin se, kun Willem kertoi pikkuveljensä kuolleen pari vuotta

sitten leukemiaan. Hänen silmänsä olivat aivan kostuneet, kun hän kertoi asian. Normaalitilanteessa olisin voinut jakaa vastaavia omia elämäkokemuksiani ja meistä olisi voinut tulla hyvinkin läheisiä, mutta en halunnut antaa johtolankoja. Minuun levisi lämmin tunne, kun tajusin että Willem oli kaivannut yksinäisillä ajoillaan kunnon kuulijaa ja sain olla sellainen. Minua tarvittiin, oikeasti eikä vain siten kuin tarvitaan piikkaa tai kaupallista naista.

Luku 18

21.10.2005

Marcus tunnisti Supon numeron ja vastasi jo lähes innoissaan. Into laantui heti kun hän kuuli asian. Supo oli saanut selville, että Johanna oli jättänyt Tapiolan maistraattiin avioeroanomuksensa eilen. Marcus kuunteli puhelua suu roikkuen auki. Hän sai toimintakykynsä kuitenkin palautettua nopeasti.

- Tämä minusta nimenomaan todistaa, että vaimoni on lähtenyt hyödyntämään varastamiaan tietojaan ja haluaa karistaa Suomen pölyt jaloistaan lopullisesti.

Luku 19

21.10.205

Alla vuolaasti virtaava Ruotsin ykköstie tekee irtonaisen olon ja tunnen pitkästä aikaa itseni onnelliseksi. CD-soittimessa soi Patricia Kaas. Panin merkille miltä ohjaamossa tuoksuu ja miltä rekan penkki tuntuu selkääni vasten. Alkaakohan aistimaailmani tosiaan palautua, kun ahdistava tilanne väistyy elämässäni?

Olemme körötelleet jo tuntitolkulla Ruotsin halki. Tunnen oloni niin kodikkaaksi Willemin ohjaamossa. Lupasin olla hereillä ja jutella kyydin palkaksi pitääkseni Willemin virkeänä, koska hänen ajourakkansa on poikkeuksellisen pitkä yhteen soittoon.

Jousitettu ohjaamo ja tien töyssyjä myötäävä Willemin istuin luovat tunnelman kuin olisimme kamelin selässä, kun katson häntä. Marokossa lapsena kokeilemani kamelijelu oli yllättäen ollut, ei jännittävä, vaan meditatiivinen kokemus ja ymmärsin Saharan läpi kulkevia beduiineja, kuinka he jaksoivat kulkea matkaansa päiväkausia. Keinuvaan matkantekoon ei kyllästy, vaan tuntee olevansa osa suurta universumia, jonka halki kulkee luonnollisena osana elämää. Alan nähdä maailman tylsimmäksi kuvitteleman asian, rekalla kulkemisen aivan uusin silmin. Kotoisana touhuna. Eipä olisi uskonut.

Willem luottaa minuun nyt niin, että antoi läppärinsä lainaksi jotta voin kirjoittaa tätä päiväkirjaani. Kiitos, että asiat selvisivät näin, kiitos!

Luku 20

21.10.2005

Marcus mietti ilmoittaisiko hän Kimmolle ja Marketalle avioerohakemuksesta. Eli ettei ollut epäilystä, että Johannalle olisi tapahtunut mitään onnettomuutta. Ei, hän saisi Johannan kyllä perumaan tuon avioerohakemuksen. Hänet piti vain löytää ensin. Siihen saakka hän ottaisi irti kaikki mahdolliset säälipisteet Johannan katoamisesta. Hän soitti uudelleen Kimmolle.

- Johannasta ei ole vielä kukaan kuulunut mitään, mutta sovimme poliisin kanssa, että odotamme hänen paluutaan tai yhteydenottoaan, koska kaikesta päättäen Johanna on taas vain kadonnut omille teilleen niin kuin joskus aiemminkin. Siksi hänestä ei tehdä julkista katoamisilmoitusta tai aleta etsiä lähimaastosta.

Luku 21

21.10.2005

Huolet palaavat taas sitä mukaa kun saavumme Tanskan rajalle. Onko siellä jotakin tulleja rekoille tai passintarkastuksia? En uskalla kysyä, jotten herätä Willemissä mitään epäilyksiä. Näin päivätorkuillani taas unta, että Karinia kidutettiin tuoliin sidottuna ja hänen oli pakko paljastaa minä nimisenä ja näköisenä olen liikkeellä. Onnistuukohan se abortin saaminen lopulta Tanskassa kun olen suomalainen ja esiinnyn väärän nimisenä? Meneekö sairaalasta kelakorvauksien vuoksi tieto Suomeen ja viranomaisten hälytyskellot alkavat kilistä. Marcus on saanut katoamiseni varmasti joka ikiseen rekisteriin, koska tietoturvasuus on hänen ammattinsa ja hän tuntee jokaisen aiheeseen liittyvän kipun Suomessa. Onko minun hankittava aborttini pimeiltä markkinoilta?

Hiljan käyttöön otettu melkein kahdeksan kilometrin pituinen Juutinrauman silta hohkasi illassa aavemaisena, kun saavuimme vihdoin Tanskan salmien pimentyneessä illassa. Willem luuli varmasti että jännitin korkean paikan kammoni vuoksi sillalla, onneksi. Mutta pysäytyksen pelkoni oli turhaa eikä meitä stopattu missään. Menimme Tanskan puolella heti syömään - jo toista kertaa Ruotsissa nautitun myöhäisen lounaan jälkeen.

Keskustelumme ovat vaivattomia ja toista osapuolta kunnioittavia. Aion pyytää Willemin yhteystiedot, jotta voin joskus kuulla miten hänen opiskelunsa ovat edenneet. Kohta olemme Odensessa, satusetä H.C.Andresenin kotikaupungissa. Katsotaan millainen joutsen tästä rumasta ankanpoikasesta siellä oikein kuoriutuu.

Olin antanut tiedon saapumisestani Monalle, Karinin siskolle saamani yhteystiedon pohjalta ja olimme sopineet, mihin hän ajaa autollaan hakemaan minut. Willem jätti minut sovitulle huoltoasemalle päätien varteen ja jäimme kahville odottamaan Monan saapumista. Minulle iski pelko, onko tämä jokin ansa. Suurempi tunteeni, hiukan yllättäen, oli kuitenkin haikeus, että Willem jatkaisi matkaansa ilman minua.

Vaihdoimme yhteystietoja Willemin kanssa (annoin prepaid numeroni ja tekaistun nimen, etunimeksi laitoin sentään toisen kastenimeni eli Kaarina). Pääasia että minulla oli Willemin yhteystiedot. Jos tapaamme uudestaan, hän kyllä ymmärtää miksi hämäsin häntä. Hän on suuri pelastajani ja pakoni ja raskauteni vuoksi kaipasinkin juuri turvallista miestä, jollaista en muistanut edes tavanneeni koko elämäni aikana ennen tätä sattumalta paikalle osunutta rekkakuskia! Halasimme pitkään, kun Mona oli saapunut. Minua alkoi itkettämään, kun Willem lähti. Jos olisin saanut valita, olisin jäänyt hänen syliinsä tunneiksi ja halunnut, että hän olisi vain silittänyt poskeani ja rauhoitellut minua. Voi kun joku pitäisi minusta huolta! Onkohan Willemillä yksinäistä hänen huristellessaan loppumatkaansa? Minusta hänkin näytti liikuttuneelta. Ehkä aisti minun tunnetilani.

Willemin hyvästelyn kipu hälveni nopeasti, kun Mona osoittautui aivan ihanaksi, samoin hänen perheensä ja erityisesti teini-ikäinen tytär Lisbet. Mona esitteli minut lapsilleen siskonsa ystävänä. Käytin heille Kaarina-nimeä, koska lapset olisivat varmaan ihmetelleet, että minulla oli sama nimi kuin heidän tädillään. Kaarina tuleeikin olemaan jatkossa hämynimeni, etten sekoile liian monen nimen kanssa.

Kirjoitan tätä nyt juuri ennen nukkumaan menoa Monan kotikoneella Odensessa. Mona oli laittanut minulle syötävää vaikka muu perhe oli jo syönyt. Kermaista kanakastiketta ja uuniperunoita. Se maistui jumalaiselta. Osaksi koska minulla oli jo kova nälkä, mutta myös siksi, että oli mahtavaa istua valmiiseen pöytään ilman että oli tarvinnut itse laittaa ruokaa. Koskahan niin on viimeksi käynyt? Äidillä kuukausi sitten. Se olikin viimeinen kerta kun näin vanhempiani ennen pakoani.

Marketta keskeytti lukemisensa. Hän katsoi miehensä kuvaa pianon päällä ja totesi itsekseen, että se oli viimeinen kerta kun näit isääsi ylipäätään, Johanna. Johannan isä sai massiivisen sydänkohtauksen seuraavana keväänä Johannan katoamisen jälkeen. Hän oli kaatunut golf-kentälle 10. ja 11. reiän välillä kävellessään. Hän oli yksin. Marketta oli miettinyt eikö peli ollut sujunut Kimmon toiveiden mukaan ja hänen verenpaineensa oli noussut. Kimmon oli vaikea rentoutua. Varsinkin jäätyään pois töistä eläkkeelle. Hänet miltei pakotettiin jäämään eläkkeelle 65-vuotiaana. Kimmo oli Markettaa 14 vuotta vanhempi. Kimmo ajatteli aina, että saa rentoutua vasta saatuaan jotakin tehdyksi. Sitä hän vaati muiltakin. Niinpä hän teki eläkkeellä pitkiä päiviä, meni laittamaan pihaa kuntoon tai hakkaamaan lisää polttopuita talveksi, vaikka niitä oli jo hirveästi yli tarpeen muutenkin. Hän vain ei osannut olla aloillaan ja välillä tuntui, että hänen piti näyttää, ehkä eniten vain itselleen, että saa vielä aikaiseksi ja vie aloittamansa asiat loppuun, maksoi mitä maksoi. Muutenhan hän ei olisi voinut huomautella muille kesken jääneistä askareista, jos hänellä olisi ollut niitä itselläänkin tunnollaan.

Kimmon sydänkohtaus tuli vain vajaa vuosi hänen eläkkeelle jäämisestään niin kuin niin monelle suomalaiselle, joka on mennyt suomalaisen yhteiskunnan järjestämään eläkeensa, pohti Marketta. Yli 63-vuotiaat saavat kasvavasti eläkettä viimeisinä vuosinaan, mutta eläkekertymä jää vain suunnitelmaksi, koska loppu-urallaan liikaa töitä tehneet kuolevat nopeasti jäätyään eläkkeelle oli Marketta lukenut jostakin. Nämä eläkeläiset kaipaavat töitään kun ovat tehneet viimeisessäkin vaiheessa itsestään muka korvaamattomia suurella työmäärällään. Eikä heillä ole ollut muuta elämää kuin työ ylitöineen. Sitten tuntuu niin tyhjältä kun kaikki ”elämänsisältö” päättyy rymähtäen kerralla eläkeajan koittaessa.

Juuri näin eläkejärjestelmä on varmasti suunniteltukin, koska näinhän nerokas valtio saa kansalaisesta viimeisetkin työpanoksen irti muttei joudu maksamaan eläkkeitä, ajatteli Marketta vähän katkerana mutta tajusi samalla, että Kimmon ongelmana oli varmasti tyhjiys kotioloissa enemmän kuin vetovoima työasioissa. Marketta käänsi katseensa Kalevin kuvasta perheen toisen vainajan kuvaan, nuorena kuolleeseen poikaansa, Juusoon. Olisiko Juuson kuolema saanut Kalevista tuollaisen riehujan töidensä kanssa? Upottiko hän surunsa pitkiin työpäiviin. Eikö rakkaus minuun riittänyt mihinkään?

Ei.

Marketan läpi kulki oivallus terävänä kuin teurastajan veitsi, joka halkaisee koko kehon ja avaa sisukset ulkomaailmalle armottomasti. Ei Kalevi häntä rakastanut. Ei varmaan koskaan tai korkeintaan ihan alussa. Eikä Marketta saanut häneltä tukea - erityisesti silloin kun hän tarvitsi. Kalevihan syytti aina häden hetkellä häntä, ei tukenut. Mikään ei koskaan ollut Kalevin syy. Mutta rankinta olivat ne kerrat kun tapahtui jotakin, mikä ei ollut kenenkään syytä, mutta Kalevi syytti silloinkin Markettaa tapahtuneesta.

Kuten Juuson kuolema. Kalevi näytti selviävän Juuson kuolemasta suuntaamalla surunsa voiman Marketan syyttämiseen. Pojan isä ei näyttänyt koskaan, että hän olisi surrut tai kaivannut poikaansa. Se oli jo outoa.

Voi kun minulla olisi ollut rakastava puoliso tukenani, kun tyttäreni katosi! ajatteli Marketta. Nyt Marketta tajusi, että Kalevi oli syyttänyt siitäkin välillisesti Markettaa. Marketta ei ollut tajunnut sitä selvästi oman kauhunsa keskellä, koska Kalevi morkkasi Johannaa itseään niin paljon. Johannan kirjoitukset saivan Marketassa aivan uudet ajatuskulut liikkeelle.

Kalevin mukaan Marcuksessa ei ollut mitään vikaa. Kaikki oli Johannan tyhmyyttä. Johannan tyhmyys taas oli Marketan kasvatuksen vika. Nyt Marketta vasta tajusi mikä hirvittävä järkäle hänen niskassaan oli ollut painolastina koko Johannan katoamistapauksen alusta saakka. Marketta lysähti kuvapiirongin edessä polvilleen kuin alttarilla ja itki lohduuttomasti.

- Äiti ei saanut edes ilmoittaa tyttärelle, että isä on kuollut. Poika oli kuollut, mies kuoli ja tytär oli kadoksissa, miten minä olen voinut kestää kaiken tämän!

Marketta nojasi toisella käsivarrellaan piirongin vetolaatikoiden nuppeihin, hieroi toisella kädellä silmiään ja hänen hartiansa nytkyivät itkusta ja hän puhui itseksensä katkonaisesti ääneen poraten kuin lapsi, joka on kokenut mielestään suurta vääryyttä.

- Enkä voinut lähettää Johanna sinulle perimiäsi rahojakaan, olisit varmasti tarvinnut niitä pakomatkallesi, nyhki Marketta noustessaan ylös.

Oli paljastunut vasta Kalevin kuoleman jälkeen, että hän oli kerännyt huomattavan summan, 320 000 € pankkitilille, josta vaimolla ei ollut mitään tietoa ja josta rahasta suuri osa olisi mennyt Johannalle ainoana lapsena.

- Samanaikaisesti talosta oli vielä pieni lainaosuus maksamatta ja tuosta käteissummasta huolimatta Kalevi silti nuukaili joka asiassa. Tai paremminkin, nuukaili niissä asioissa, jotka olivat minulle tärkeitä, tuhahti Marketta mennessään vessaan pesemään kasvojaan jälleen kerran.

Marketta keskeytti pesunsa ja katsoi peiliin ja näki siellä naisen, joka juuri oivalsi jotakin.

- Mihin Kalevi oikein panttasi noita rahoja? Oliko hän lähdössä jonkun nuorikon kanssa omille teilleen sopivassa välissä? Voi paska.

Luku 23

21.10.2005

Menemme maanantaina käymään sairaalassa. En tiedä mitä Karin on puhunut minusta Monalle, mutta hän ei kysy mitään ja vaikuttaa hyvin ymmärtäväiseltä. Kuinka minulle siunaantuu näin ihania ihmisiä nyt, kun olin jo vakuuttunut, että minulla ei ole muuta kuin tuskaa tiedossa elämäni varrella? Oli hyvä kertoa huolensa jollekin, kun tilanne vaikutti sietämättömältä, vaikka epäröinkin sitä ja pelkäsin että minulle tulee vain lisävaikeuksia suuni avaamisesta Karinille.

Marketan oli taas pakko lopettaa lukeminen. Miten voi olla mahdollista, että tytär ei voi tulla missään vaiheessa puhumaan äidilleen huolistaan?, hän pohti. Onko se luonnon tarkoittama kehitys, äidin vika vai tyttären itsepäisyyttä? Marketta tunsu piston sydämessään. Hän ajatteli nyt, että olisi voinut uskoa enemmän havaitsemiaan merkkejä, että jotakin oli ollut vialla ja olla kuuntelematta miehensä jatkuvaa valitusta Johannasta. Puolison rinnalla on seistävä, mutta äidille on vaikea olla pitämättä myös lapsensa puolta.

- Minun olisi pitänyt asettua puolustamaan tyttärentäni. Miksi en tehnyt sitä!

Johannan kertomus avasi Marketalle jatkuvasti jalostuvan näkymän Kalevin käyttäytymiseen. Ehkä miehenkin oli narsisti. Merkit vaikuttavat siltä. Silloin Markettakin oli uhri. Tai lamma. Hän vain alistui ja otti kaiken vastaan. Toisin kuin tyttärensä joka tajusi tilanteen ja teki jotakin asialle. Eikä suostunut olemaan uhri.

Luku 24

24.10.2005

Viikonloppu oli aivan ihana ja olimme kuin perhe kävelyllä puistossa, kävimme ostoksilla, laitoimme ruokaa ja nauroimme paljon. Tulin erityisesti Monan vanhemman tyttären Lisbetin kanssa nopeasti hyvin läheiseksi.

Olimme tänään käymässä sairaalassa. Minun on esiinnyttävä omalla nimelläni sairaalan rekisterissä. Se hiukan hermostuttaa minua. Itse asiassa aika lailla. Ymmärrän kyllä, että en saanut käyttää Karinin tietoja sairaalassa, mutta he halusivat vielä kännykkänumerokin. Varmastikaan heillä ei ollut valtuuksia jakaa abortin tekijän tietoja ympäriinsä? Annoin ensin oman vanhan numeroni, joka oli jäänyt kotiin, jotta minun nykyistä numeroani ei löydetäisi. Sitten kauhistuin ajatusta, että sairaalasta soitettaisiin jotakin ja puhelin soisi Marcuksen taskussa! Olinpa tyhmä. Onneksi tajusin asian heti ja muutin numeron nykyiseksi ja päätin ostaa uuden prepaid-liittymän heti kun abortti olisi ohi. Tutkimus oli nopea ja kivuton ja sain toimenpideajan ensi viikon tiistaille. Valmistautuakseni aborttiin minun pitäisi tehdä jotakin mielekästä, mielen keskittymistä vaativaa puuhaa, ulkoilla, levätä ja syödä hyvin. Se tuntui hyvältä ohjeelta mihin tahansa elämäntilanteeseen.

26.10.2005

Olen jo kahtena päivänä käynyt Monan kanssa pitkällä kävelylenkillä, tehnyt lasten kanssa heidän kotitehtäviään, saanut tehtäväkseni haravoida koko puutarhan ja osallistua paljon ruuanlaittoon. Olemmekin aivan mässäilleet ja perhe on saanut maistaa suomalaisreseptejä, joihin olen kylläkin liittänyt joitakin välimerellisiä piirteitä. Johanna's cross kitchen tuli tunnetuksi Marcuksen kutsuilla. Miten hän pärjää ilman tällaista kokkia. Ja mitähän kaikkea hän vielä tekee löytääkseen minut?

Ajatukseni kulkevat kuitenkin enemmän ja enemmän Willemin suuntaan. Hänhän oli vain sattumalta tielleni tullut rekkakuski, miksi ajattelin hän niin etten saanut häntä mielestäni? Hän oli mukava mies ja auttoi minua juuri oikealla hetkellä kun tarvitsin apua. Mutta miksi en saa häntä pois mielestäni. Se on jo kiusallista. Kuinka voi olla mahdollista, että jonkun ihmisen kanssa on niin mukava olla. Vietimme vain noin kymmenen tuntia yhdessä ja kaipaen häntä joka päivä enemmän. Aviomieheni, jonka kanssa asuimme yhdessä vuosia, häipyy mielestäni lujaa vauhtia.

26.10.2005

Marcus sai puhelun Suposta. Soittaja oli nyt Mikael, hänen tavanomainen turvallisuustietojen yhteyshenkilönsä, jonka kanssa hän on käynyt välillä lounastamassa. Miehillä oli muodostunut välitön, luottamuksellinen suhde ja heillä oli samantyyppinen huumorintaju. Mikael kertoi, että Tanskasta, Odensesta oli tullut tieto, että Johanna oli ilmoittautunut vastaanotolle kaupunginsairaalaan.

- Hienoa, että tieto kulkee Pohjoismaiden välillä, Marcus hihkasi lähes riemuissaan. Nyt hänet saadaan varmasti kiinni siellä. Vai mitä?
- Se on todennäköistä, koska hänellä on toimenpide odottamassa ensi tiistaina. Aiomme laittaa miehemme häntä vastaan. Me emme tiedä hänen osoitettaan Odensen seudulla, kertoi Mikael lisää.
- Hyvä! sanoi Marcus. Sitten hänen riemunsa karkulaisen löytymisestä muuttui uteliaisuudeksi. Mikä toimenpide hänellä on tulossa? Onko siitä tietoa?
- Potilastiedot ovat Supollekin tietoa, jonka luottamuksellisuutta vaalitaan, mutta tämä aihe liittyy mielestäni tutkittavaan tietoturva-asiaan, kysyn siksi, että olitko tietoinen, että Johanna on ilmoittautunut sairaalaan aborttia varten?

Puhelimen toisessa päässä tuli aivan hiljaista. Marcuksen kasvoilla vuorottelivat hämmästyksen, raivon ja huolestuneisuuden ilmeet. Kaikki parin sekunnin sisällä. Hän pakotti toimintakykynsä takaisin ja punnitsi salamannopeasti eri vaihtoehtoja. Hänen tarinansa tietovarkaudesta ei saisi pettää tai Johanna saattaisi livahtaa hänen otteestaan. Niin ei voinut tapahtua.

- En tiennyt koko raskaudesta, sanoi Marcus ja oli tyytyväinen, että hänen ei tarvinnut valehdella asiaa ja esittää hämmästyntä. Hän saikin olla järkyttynyt. Siksi hän piti edelleen taukoa ja mietti edelleen uutta strategiaa.
- Nyt kaikki tuntuu loogisemmalta, Marcus sanoi sitten. Ihmettelin Johannan lähdön ajoitusta, hän jatkoi. Mutta hän oli ilmeisesti tullut raskaaksi tässä valeavioliitossa, joko minusta tai jostakin toisesta, mistä sen tiedän ja siksi hänen oli pakko nyt lähteä tiehensä tietoineen, niin sen täytyy olla, päätteli Marcus ääneen.
- Voisiko Johannan ottaa kiinni ennen aborttia, kysyi Marcus sitten.
- Se olisi helpompaa toimenpiteen jälkeen, kun hän ei pääse niin helposti pakoon, sanoi Mikael. Miksi?
- Jos se on minun lapseni, sehän voidaan helposti tutkia, niin haluaisin pitää lapsen, sanoi Marcus ja katui heti puheitaan.
- Niin, alkoi Mikael, ehkä muutaman tuhannen kilometrin päässä meistä asia kuuluisi täysin aviomiehelle, mutta meillä Pohjoismaissa nainen saa kyllä päättää omasta kehostaan ja siten myös lapsen kantamisesta kohdussaan, jos sikiö on vielä pieni.
- Niinhän se on tietysti, sanoi Marcus ja koetti kuulostaa jälleen normaalilta. Hän alkoi jo miettiä miten pääsisi ennen tiistaita Odenseen.

Luku 26

01.11.2005

Tänään on tiistai ja aborttipäiväni. Mona on jo lähtenyt töihinsä ja lapset kouluun. Mona ei halua olla enempää kuin mitä on tarpeen mukana tässä prosessissa. Ymmärrän häntä hyvin. Selviän kyllä sairaalaan hyvin yksinkin.

Luku 27

01.11.2005

Marcus oli lentänyt illalla Kööpenhaminaan ja sanonut käyvänsä yhtiön paikallisessa toimistossa tänään. Hän sanoisi kysyttäessä tullessa vatsatautiin ja sairastaneensa hotellissa koko päivän ja lähti aikaisimmalla aamujunalla Odenseen. Siellä hän meni heti kaupunginsairaalan gynekologisen osaston vastaanottotilaan. Hän näytti henkilöllisyyspaperinsa vastaanotossa ja kertoi, että hänen Johanna-vaimonsa toimenpideaika piti olla tänään klo 14, mutta se on kuulemma muuttunut, mikähan uusi aika mahtoi olla. Vaimo on jo täällä eikä pidä kännykkäänsä päällä sairaalassa.

Vastaanottoapulainen ei epäillyt mitään, vaan tarkisti asian päätteeltä ja sanoi, että se on tosiaan vasta klo 16 osastolla G8. Marcus kiitti ja lähti tyytyväisenä kahvilaan syömään aamiaista. Hänellä ei olisi mitään kiirettä vielä. Johanna tulisi varmasti vasta viime tingassa osastolle.

Luku 28

01.11.2005

Katselen tätä kirjoittaessani ulos ikkunasta. Täällä on ollut tavallista lämpimämpää ja ruohikolla kasvaa heleänvihreitä uusia voikukanlehtiä. Sorsaperhe taapersi ruohikon yli. Yksi poikasista jäi pieneen multauomaan jumiin. Se koetti nousta takaisin ruohikon reunalle mutta muksahti takaisin multa. Äitisorsa tuli takaisin hakemaan sen. Ajattelin, että luonto on luonut kaikki kasvamaan ja lisääntymään ja äidit huolehtimaan poikasistaan. Jopa rumasta ankanpoikasesta. Hei, sehän oli täällä Odensessa, missä H.C. Andersen syntyi!

Teenkö nyt kuitenkaan oikein, mietin jatkuvasti? Tänä aamuna vatsassa on ollut sellaista möyrinää, että ajattelin vauvan tietävän, että aion murhata hänet tänään. Aikaisemmin niin selkeä tieto siitä, etten halua olla vangittu Marcukseen tämän lapsen kautta on hävinnyt. En tiedä enää yhtään, mitä pitäisi tehdä.

Luku 29

01.11.2005

Marcus oli käynyt syömässä sairaalan lounasravintolassa ja etsiytynyt tietokoneensa kanssa lähelle G8 kulkuväylää, mutta vältti paikkaa josta näkyisi suoraan gynekologisen vastaanoton aulaan. Hänellä oli uusi takki päällään ja hän oli kammannut tukkansa aivan toisin kuin yleensä ja asettui suuren viherkasvin taakse. Marcus oli rauhallinen ja teki töitään, hänellä ei ollut huolta. Hän katseli sairaalan sisääntuloväylälle ja pohti tilannetta. Johanna ei osaisi odottaa hänen olevan täällä ja joutuisi kiinni. Sitten hän veisi vaimonsa Suomeen. Toivottavasti lapsi on poika.

Marcus oli jo asiasta innoissaan. Tästä eteenpäin Johannan liikkumavara jäisi minimiin ja kuri tulisi olemaan kovempi, koska Marcus oli pitänyt Johannaa liian löysässä otteessa ja vaimo oli nyt täydellisesti pettänyt miehensä hyväntahtoisuuden. Nyt Marcuksen ei tarvitsisi panetella mitään Johannasta hänen vanhemmilleen. Ei tarvitsisi kuin kertoa, mitä hän yritti tehdä ja he tukisivat Marcusta kaikessa. Marcus hymyili leveästi.

Luku 30

01.11.2005

Epätietoisuuteni on nyt hävinnyt ja olen lähdössä sairaalaan. Mutta tilalle on tullut pahoja aavistuksia. Kaikki ei ole nyt kunnossa. Pelottaa mennä sairaalaan. Onko poliisi siellä minua vastassa? Jos on, lähden pakoon, koska en näytä siltä mitä heidän kuvissaan on ja minulla on tarvittaessa väärä henkilöllisyys.

Näin viime yönä unta, jossa harhailin rekka-autojen parkkipaikalla. Rekkoja oli loppumattomiin ja harhailin niiden joukossa täysin eksyneenä. Sitten yhdestä rekasta hyppäsi Willemiin näköinen mies eteeni ja nauroi niin että vielä herättyäni kylmät väreet kulkivat selkäpiitäni pitkin.

Minuun iski kauhea tunne, että Willem on vain toinen hyväksikäyttäjä, joka on saanut minut pauloihinsa yrittäessäni vapautua toisesta. Narsisti kuulemma kertoo heti alkuvaiheessa, kuinka hyveellinen hän on toimissaan ja koskettavia, liikuttavia murhetarinoita itsestään ja osaa näytellä itkemistäkin halutessaan, luin kerran jostakin. Empaattisella kuulijalla ei ole mahdollisuuksia vastustaa toista.

Kauheata, aivan skuten Willem, kun hän kertoi pikkuveljestään. Oliko hänellä edes ollut pikkuveljeä? Eräissäkin narsistin tarinassa mies valitti, kuinka hän tuli mukamas hyväksikäytetyksi jo 13-vuotiaana, menetti poikuutensa seksihullun aikuisen naisen kanssa. Varmaan nauranut makeasti jokaisen naisen kauhistelua, kelle hän kertoi tarinansa. Päätin, että jos Willem soittaa minulle, hän koettaa vain liehitellä minua. Minähän en soita hänelle. Tai ainakin odotan.

Kello on nyt 12 ja on lähdettävä, jotta ehdin esivalmisteluihin.